

KÜRTSZÓ

„A HETEDIK ANGYAL IS MEGFÚJTA KÜRTJÉT.
HATALMAS SZÓZATOK HANGZOTTAK A MENNYBEN.”

AZ IGE MELLETT

- Ne csüggedj!

AZ IDŐK JELEI

- Sűrűsödő, erősödő „idők jelei”

HITÉBRESZTŐ

- A tiszta gondolkodás készségének értékéről

BIZONYSÁGTÉTELEK

- A gyermeknevelésről

NYÁRI TÁBOROK

- Beszámolók, tapasztalatok

EVANGELIZÁCIÓ

„Későre jár, minden perc értékes” – ez hatja át az embert, amikor akárcsak az elmúlt néhány hónap történéseit, jelenségeit átgondolja. Az idők jelei szinte harsognak. Meggyőznek minket arról, hogy immár halaszthatatlan a megszentelődésben való előrehaladásunk. Szükséges, hogy ez legyen imáinkban az első számú kérés naponta, és törekvéseink fő célja, együttműködve a mennyei erővel.

Testvéreinket illetően is felelősséget kell hogy érezzünk. Hiszen akarva-akaratlanul hatunk egymásra – langyosságunkkal is, buzgalmunkkal is. Ha felfogjuk valódi helyzetünket – a végső események és Krisztus visszajövetelének küszöbön állását – naponta könyörögni fogunk valódi ébredésért és megújulásért Isten népe között. Szívünkre vesszük az Ésaías könyvében található felhívást: „*Ti, akik az Urat emlékeztetitek, ne nyugodjatok! Ne hagyjatok nyugtot néki, míg megújítja és dicsőségessé teszi Jeruzsálemet e földön!*” (62,6/b–7)

Úgyszintén szívünkre nehezedik a sok-sok veszendő ember sorsa, akik még mindig nem vesznek észre semmit, akiknek a figyelmét annyi minden eltereli, leköti, és akiknek a szíve csaknem megkeményedett az Istentől való elidegenedésben. Mennyei erőért kell könyörögnünk, hogy valóban megszólaltathassuk ezt a ránk bízott üzenetet: „*Magas hegyre menj fel, örömmondó Sion! Emeld fel szódat magasan, örömmondó Jeruzsálem! Emeld fel, ne félj! Mondjad: ímhol Istenetek! Íme, az Úristen jön hatalommal, és karkja uralkodik! Íme, jutalma vele jön, és megfizetése Őelőtte.*” (Ésa 40,9–10)

Vankó Zsuzsa

Az Ige mellett

- Ne csüggedj! 2

Az idők jelei

- Sűrűsödő, erősödő „idők jelei” 3

Hitébresztő

- A legfőbb értékről,
„a tiszta gondolkodás” készségéről 12

A Bizonyágtételeket olvasva

- Gyermekevelés (1. rész) 15

Tapasztalatok

- Az idei nyári táborok eseményeiről,
tapasztalatairól 16
- Édesanyám tapasztalataiból 30
- A tékozló leány hazatérése... 32

Evangelizáció

- Biblia-körök magyaroknak
a Titanic városában 34
- Magvetés közben – Tapasztalatok
a könyvevangélista munkában 37

Belső használatra szánt kiadvány.
A fenntartásra adományokat
köszönettel elfogadunk
az alábbi számlaszámon:

VAJDASÁGÉRT ALAPÍTVÁNY
10402623-50526554-86651004

Szerkesztők: Vankó Zsuzsa, Buda Júlia

Elérhetőségeink: www.kurtszo.hu;
e-mail: kurtszo@kurtszo.hu

További számok igényelhetők
a következő telefonszámon:
06-30/619-5901;
illetve elektronikusan
a fenti e-mail címen.

KURTSZÓ

Az újság olvasható
az interneten is:
<http://kurtszo.blogspot.hu>

NE CSÜGGEDJ!

És [az Úr] mondta nekem: Szolgám vagy te, Izrael, akiben én megdicsőülök. És én mondtam: Hiába fáradoztam, semmire és haszontalan költöttem el erőmet; de az Úrnál van ítéletem, és jutalmam Istenemnél. (Ésa 49,3-4)

Ésa 49,4 egyedülálló bepillantást nyújt Jézus lelki küzdelmeibe, vívódásaiba földi élete folyamán. Egy messiási prófécia keretében hangzik el az Úr szolgája, a Messiás gyötrődő vallomása: „Hiába fáradoztam, semmire és haszontalan költöttem el erőmet.” Ezt követően azonban mintegy azonnal helyesbíti és bátorítja önmagát: „De az Úrnál van ítéletem és jutalmam, Istenemnél!” Nem engedí tehát magát belesüppedni a keserű aggodalmakba, nem ad teret gondolataiban a látszatnak, hanem Istenre bízta magát, hogy Ő ítélje meg szolgálatát, fáradozásait, és Ő tegye azt gyümölcsözővé Szentlelke által. Ellen G. White ilyen megjegyzéseket fűz ehhez az igevershez:

„A világ megváltójaként Krisztus állandóan látszólagos kudarccal találta szemben magát. Ő, aki az irgalmasság követe volt világunk számára, látszólag csak keveset tudott elvégezni abból a szolgálatból, amelyet szeretett volna beteljesíteni szíve szerint, vagyis abból, hogy embereket emeljen ki és fel ebből a világból, s mentse őket. A sátáni erők ál-

landóan azon munkálkodtak, hogy elállják útját. Krisztust azonban ezek az akadályok nem bátorítanították el... Isten ígéletében bízott, és nem adott Sátánnak semmi esélyt arra, hogy eredményt érjen el.” (Jézus élete, 678–679. o.)

A csüggedés kikezdheti Isten hűségesei szolgálói, tanítványai, tanúságtevői hitét is. Ésa 49,4 útmutatás és biztatás mindannyiunk számára. Szintén Ellen White írja:

„Krisztus nem szenvedett kudarcot, nem veszthette el bátorságát, és követőinek ugyanazt a minden nehézséget elhordozó hitet kell megmutatniuk a világnak... Bátorságnak, energiának és állhatatosságnak kell jellemeznie őket. Ámbár látszólagos akadályok állnak majd útjukban, az Ő kegyelmével tovább kell menniük... Jézus tudta, hogy győzni fog a gonosszal vívott harcában... Tudta, hogy benne bízó tanítványainak az élete olyan lesz, mint az övé, meg nem szűnő győzelmek sorozata, amelyek nem látszanak ugyan győzelmeknek a földön, de győzelemnek ismerik el őket a mennyben, az örökkévalóságban.” (Jézus élete, 679. o.)

SŰRŰSÖDŐ, ERŐSÖDŐ „IDŐK JELEI”

Az elmúlt nyár folyamán vitathatatlan tényné lett az éghajlatváltozás, láncreakciószerű, súlyos következményei pedig nyilvánvalóvá

Az emberek többsége csak legyint, mikor arról olvas, hogy az egyre növekvő nyári forróság, a sorozatos hőhullámok és az egyre pusztítóbb viharok a globális felmelegedés következményei. Annyit cikkezett már minden újság a globális felmelegedésről, hogy nem csoda, hogy a folyamatosan ránk záporozó, szenzációsabbnál szenzációsabb bulvár hírek világában ez szinte senkit nem érdekel. A 2018-as nyár és az utóbbi hónapokban publikált klímakutatások szerint azonban, amit eddig – talán saját magunk megnyugtatóra is – finoman csak globális felmelegedésnek hívtunk, nyugodtan nevezhetjük **az általunk ismert világ végének** is.

*Ha nem változtatjuk meg az életmódunkat gyökeresen és azonnal, akkor ki fog halni az emberiség. Az elmúlt három év a feljegyzéseinkben szereplő három legmelegebb év volt, és szinte biztos, hogy 2018 még ezeknél is melegebb lesz... És bár sok ember még tudja jégkoc-kákkal, ventilátorokkal és légkondival hűteni magát, elég csak körbenéz-nünk, hogy lássuk: **az élővilág szenved. Tömegesen és folyamatosan halnak ki állat- és növényfajok, a dinoszauruszok eltűnése óta nem volt olyan tömeges kihalási esemény, mint amilyen épp most zajlik...***

Több társadalomtudós szerint azonban nem történhet semmilyen előrelépés, mert még ha pontosan látjuk is a problémát, a politikusok képtelenek lesznek szembe-szállni az energetikai, vegyipari vagy az állattartói lobbival. Az emberek pedig sokkal jobban szeretnek kényelmesen

élni és finomakat enni, mint azzal foglalkozni, hogy mi lesz a Földdel 10 vagy 20 év múlva. De ha esetleg mégis lépésre szánja el magát az emberiség, és annak vezetői, a drasztikus fenntart-hatósági váltás a mai fogyasztói kapitalizmus vé-gét fogja jelenteni, és ez sem tűnik fájdalom- és lemondásmentesnek. (444.hu, 2018. augusztus 8.; Túl vagyunk már azon, hogy ezt finoman csak globális felmelegedésnek hívjuk.)

*

Ahogy a szárazföldön, ugyanúgy az óceánokban is vannak hőhullámok. A tengeri hőhullámok száma 1982 és 2016 között nagyjából a duplájára növekedett... A kutatócsoport a tengeri hőhullámo-kat olyan szélsőséges eseményekként definiálta, melyek során a vízfelszín hőmérséklete az adott helyszínen mért értékek 99 százalékát meghaladja. Mivel az óceánok lassabban nyelik el és adják le a hőt, mint a levegő, a legtöbb tengeri hőhul-lám legalább néhány napig, de bizonyos esetek-ben akár hetekig is tart...

AZ IDŐK JELEI

„Tudtuk, hogy az átlaghőmérsékletek emelkednek. Eddig azonban nem figyeltünk arra, hogy ha ez sok, egymást követő forró napon jelentkezik, vagyis nagyon magas hőmérsékletű napok vagy akár hetek sokkolhatják a vízi élővilágot” – fogalmazott Michael Oppenheimer, a Princeton Egyetem tudósa. A szárazföldiekhez képest a tengeri élőlények jó része a hőmérsékletváltozások csak nagyon szűk tartományát képes túlélni. (hvg.hu, 2018. augusztus 19.; Rekordmagas hőmérsékletet mértek az óceánokban, ez sokkolja az állatokat.)

*

Bibliai méretű katasztrófához hasonlította Panosz Szkurletisz görög belügyminiszter az Attika régió keleti felén pusztító tűzvészt... A tengerparti Mati városkából többen még a vízpartot sem érték el, a tűz olyan gyorsan terjedt, hogy nem volt idő elmenekülni. A mentőegységek egy egymást ölelő pár elszenesedett maradványaira bukkantak. Az attikai tüzet pedig máris a görög Pompejiként aposztrofálták, utalva a Vezúv vulkánja által szintén órák alatt elpusztított ókori római városra... *Európában július végéig 427 erdőtűz pusztított, miközben az utóbbi évtizedben az éves átlag nem érte el a háromszázat... Az utóbbi évek tapasztalatai alapján a tudósok arra számítanak, hogy a tűzvészek gyakorisága nő, a tavaszi, illetve a nyári kritikus időszakok kitolódnak egészen novemberig, és*

a katasztrófaterképre új régiók is felkerülnek. (hvg.hu, 2018. augusztus 5.; Felperzselt föld: eljött a „tűzháromszögek” ideje?)

*

Elkezdett széttöredezni az Északi-sarkvidék legöregebb és legvastagabb tengeri jégtakarója. Ezzel olyan vizek bukkantak a felszínre, melyek egyébként nyáron is be vannak fagyva... A Grönlandtól északra található tengeri jégre a tudósok egészen mostanáig úgy hivatkoztak, mint az utolsó jeges régióra. Eddig ugyanis úgy vélték, hogy az éghajlatváltozás során ezen a területen maradhat meg a legtovább a sarki jég. Az idén februárban és augusztusban tapasztalt extrém meleg azonban azt mutatja, hogy a térség sokkal sérülékenyebb a vártnál...

Az egyre melegező Arktiszon azonban már a legjegesebb térség sincs biztonságban. Ahogy vékonyodik a jég, a szelek egyre könnyebben mozgatják meg a jégtömeget. Az elszabadult jégdarabok végül melegebb vizekre terelődnek át, ahol a biztos olvadás vár rájuk.

Bár elképzelhető, hogy a Grönlandnál kialakult nyílt vízfelület gyorsan befagy, valószínűleg már így is helyrehozhatatlan károk keletkeztek. A vastag és öreg jégréteg ugyanis megindult a me-

leg áramlatok felé, ráadásul a megmaradt jég regenerációja is később indulhat meg. (24.hu, 2018. augusztus 21.; Példátlan olvadás történt az Északi-sarkon.)

*

Soha ilyen magas nem volt az elektromosság ára Norvégiában: július végére egy kilowattóra 0,5 koronába, nagyjából 17 forintba került. Mindez azért történt így, mert mindeddig a Golf-áramlat lo-

csolta az országot, amely rengeteg vízi erőművet épített az Atlanti-óceánra néző hegyekben – írja a Syngenta blog.

Az első hét hónapban azonban a szokásosnál 45 százalékkal kevesebb csapadék hullott, júliusban pedig csak a sokéves átlag mindössze 15 százaléka – számolt be a Reuters. Így a víztározók töltöttsége a tavaly októberi 86,6 százalékkal szemben 60,4 százalékra esett. (Agroinform.hu, 2018. augusztus 4.; Érdekes jelenség áll a norvégiai aszály mögött.)

*

Ausztráliában nem ritka az aszály, sőt tulajdonképpen már számítanak is rá, de a mostani száraz időszak sokkal rosszabb, mint az eddigiek – a kontinens négyszáz éve nem tapasztalt ilyen kemény időjárást, a farmerek pedig sorban mennek csődbe, mert nem győzik etetni az állataikat... Új-Dél-Walesben van olyan város, ahol már csak három hónapra elegendő ivóvíz maradt... A városvezetés kútúrásokkal próbálkozik, de valószínű, hogy lajtos kocsikkal szállítják majd a vizet a helyi lakosoknak...

Lassan felforr a Rajna és az Elba is: a német tűzoltóság friss vizet pumpál a tavakba, hogy megóvja az élővilágot. *Nem csak a halak számára rossz hír a hőhullám, hiszen a felmelegedő vizek és a csökkenő vízszint miatt gondot okoz az atomerőművek hűtése is.* Franciaországban négy atomerőművet állítottak le

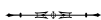
hűtési problémák miatt is, de Finnországban sem elég hideg már a tenger a Loviisa erőmű hűtéséhez... (Qubit.hu, 2018. augusztus 6.; Döglenek a halak, kipusztulnak a fák, leállnak az atomerőművek, és még Svédország is össze ment a rekkenő hőségben.)

*

Ma már nem arról van szó, hogy tőlünk sok száz vagy ezer kilométerre ható folyamatokkal kell szembesülnünk, a hatások utolérnek minket... *Az utóbbi tizenkét évben megháromszorozódtak a kullancsok által terjesztett megbetegedések, és ez... főként az éghajlatváltozás rovására írható. Az allergiás és asztmás megbetegedések pedig megsokszorozódtak nálunk az elmúlt harminc évben, jórészt szintén a felmelegedés miatt...*

AZ IDŐK JELEI

Az éghajlatváltozás hatására a növény- és állatfajok is elkezdnek északabbra vándorolni, hiszen már csak ott találják meg a nekik megfelelő klímát. A helyükön ökológiai űr keletkezik, amit fokoz a szünyogirtás és a mezőgazdasági permetezés következtében elpusztuló sokmilliónyi „ártatlan” és jótékony élőlény is, a madárállományunk például megfeleződött. Ezt a gyorsan keletkező nagy űrt a könnyen alkalmazkodó, invazív (agresszíven terjeszkedő) fajok tudják betölteni, például a parlagfű vagy a kullancs. (Népszava, 2018. szeptember 5.; Két fok a határ. – Minket is utolérnek klímaváltozás extrém hatásai.)

A jelenlegi „világrend” bomlása nyomán várható káosz és embertelenség

Válságba jutott a nemzetállamok erőegyensúlyára épülő világrend, és az Egyesült Államok sem vállalja már a vezető szerepet a nemzetközi stabilitás fenntartásában, ezért olyan globális válság fenyeget, amelyben etnikumok, sőt régiók folyamatos háborúira kell felkészülni – figyelmeztet 2014-ben megjelenő könyvében Henry Kissinger. Az amerikai professzor, volt külügyminiszter és nemzetbiztonsági tanácsadó a *Világrend. Gondolatok a nemzetek természetéről és a történelem menetéről* („World Order. Reflections on the Character of Nations and the Course of History”) című művében azt állítja, hogy olyan korszakváltás korában élünk, amelyben nem érvényesek az eddigi megoldások, ám *ha nem sikerül új rendet kialakítani, „hatalmas térségek süllyedhetnek anarchiába és nyúlhatnak meg a szélsőségek különböző formái előtt, amelyek más régiókra is áttérhetnek”*. Úgy tűnik, Kissinger 2014-es előrejelzése a közel-keleti és afrikai menekültáradat azóta felszínre tört problémájával részben igazolódni, de még azt is meghaladni látszik...

„Valódi világrend még sohasem létezett – vallja bevezetőjében a veterán diplomata –, de a világrend megteremtése iránti erőfeszítéseket már

régóta szinte kizárólag a nyugati társadalmak felfogása, az amerikai és az európai modell határozza meg. „Amit ma világrendnek nevezünk, azt Nyugat-Európában találták ki csaknem négy-száz évvel ezelőtt, a németországi Vesztfália tartományban rendezett békekonferencián (1648)... A Közép-Európát már egy évszázada gyötrő felekezeti konfliktusok és politikai válságok az ún. harmincéves háborúban (1618–1648) kulminál-

tak... Közép-Európa lakosságának majdnem a negyede elpusztult a harcokban, a járványokban és az éhínségben. Aztán a kimerült résztvevők összejöttek, hogy tető alá hozzanak egy sor olyan megállapodást, amely véget vet a további vérontásnak... Így történt, hogy *Európában lényegében ekkor körvonalazódtak a mi mostani világunk alaptényezői: az olyan politikai egységek sokasága, amelyeknek egyike sem volt elég erős ahhoz, hogy legyőzze az összes többi...*

A volt amerikai külügyminiszter szerint ezt a fajta „világrendmodellt” a 20. századi vérontások következtében az Egyesült

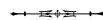
Államok volt hivatva – politikai és gazdasági hatalmánál fogva is – a nemzetközi politika meghatározó „rendjévé” tenni... „Az egymással ütköző ambíciók hatásainak megfékezése érdekében Európa a hatalmi egyensúlyra és a felelősen viselkedő államférfiak együttműködésére támaszkodott.”

Az ezredforduló után másfél évtizeddel azonban a Nyugat által létrehozott és hirdetett berendezkedés fordulóponthoz érkezett – állítja Kissinger... *Ha pedig a rendet nem lehet helyreállítani, sem konszenzus, sem pedig erő által, akkor attól kell tartani, hogy a közeljövőben a káosz pusztító és embertelen időszaka következik.... A térképen megjelennek a törvénytelen „fekete dobozai”-ként működő térségek...*

„a világ területének és lakosságának jelentős része a szakadék szélén áll. Bármikor kihullhatnak a nemzetközi rendből...”

A világrend megváltozása szükségszerűen a gazdaságot is érinti, sőt ez a terület is hozzájárul a globális válság mélyüléséhez. Bár a világ nagy része a második világháború után tartós gazdasági növekedést élt át, a prosperitást időnként pénzügyi válságok szakították meg, amelyek egyre erősebben jelentkeztek...

Végül a szerző arra figyelmeztet, hogy ha a konfliktuskezelés jelenlegi formái kudarcot valtanak, annak következménye..., hogy olyan érdekszférák alakulnak ki, amelyek külön belső struktúrákkal és kormányzati formákkal rendelkeznek. Ez pedig előrevetíti az eddigieknél pusztítóbb konfliktusok árnyékát... *„A régiók közötti harc még súlyosabb, pusztító következményekkel járhat, mint amit a nemzetek közötti harc eredményezett... Ha nem sikerül helyreállítani a rendet, akkor azzal kell számolnunk, hogy a világ jelentős része megnyílik az anarchia és a szélsőségeség olyan formái előtt, amelyek szükségszerűen átterjednek a világ más régióiba is.”* (Részletek Soós Attila írásából: *Újra eljőhet „a háborúk kora”? Gondolatok Henry Kissinger „Világrend” c. könyvéről.* A teljes cikk a *Nyitott Szemmel* legutóbbi, 48. számában olvasható.)

A szupergazdagok és a mélyszegénységbe süllyedtek közötti szakadék további mélyülése

[Ezt a jelenséget ezúttal az indiai helyzet bemutatásával szemléltetjük, de a világ más részein is tovább mélyül a szakadék gazdagok és szegények között.]

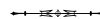
Rekordütemben gyarapodnak az indiai szupergazdagok, de közben a korrupció és a nepotizmus példátlan egyenlőtlenséget hozott létre. India a vadkapitalizmus korába érkezett... A felsőbb emeleteket függőkertek és luxuslakások foglalják el, lejjebb hat szinten a család autópark-

AZ IDŐK JELEI

ja pihen, a csaknem az egész földszintet elfoglaló bálterem a vendégeké, a 170 méter magas torony föld alatti részén edzőterem és futballpálya is helyet kapott. India valaha épített legdrágább, több mint egy milliárd dollárba került épülete, az Antilia az ország leggazdagabb üzletembéréé... India milliárdosait nem lehet nem észrevenni, nemcsak a hazájukban, hanem a világ drága szórakozóhelyein és luxusüdülőiben is feltűnnek extravagáns költséikkel, életstílusukkal... Tavalaj majdnem háromezer volt az ultragazdag kategóriába sorolt, legalább 50 millió dolláros vagyonnal gazdálkodó indiaiak száma, ami az utóbbi fél évtizedben 56 százalékkal emelkedett... A kérdés csak az, hogy a Föld népességének lassan az ötödét számoló India hogyan képes kijavítani e fejlődési modellt, és megállítani az egyenlőtlenség mélyülését, amely a rendszert keményen bíráló Anuradha Roj író, újságíró szerint Indiában soha nem volt olyan ka-

tasztrófális, mint most. (HVG, 2018. augusztus 30.; Boligarchák.)

A természetfeletti tapasztalásokra törekvő karizmatikus/ökumenikus mozgalmak térhódítása

A Felházat hárman alapították: Ember Illés és Prekopa Donát mellett Orbán Viktor miniszterelnök fia, Orbán Gáspár. Összejöveteleiket csütörtökönként, az egyetemisták bulinapján tartották. *A mottó az volt, hogy „borgóz helyett rézszegedj meg Isten jelenlététől”. Felekezeti hovatartozás nélkül hívtak minden fiatal... Ma már sok tucat vidéki településen rendeznek Házi Felháznak nevezett helyi istencsövéteket. (Népszava, 2018. szept. 7.; Átformálná a nemzetet a Felház.)*

*

Az eseményeket nagyrészt Facebookon hirdetik, de tesznek ki plakátokat gimnáziumok környékén és egyetemeken is... A szegedi Felház sikere lemérhető például abban is, hogy míg az első istentiszteletet egy éve még egy szegedi kollégiumi szobában tartották, manapság már két-háromszáz fős összejöveteleik vannak... *„Isten szeretete egy felemészítő tűz, a Felház pedig egy nagy tábor-tűz, ami elég erős ahhoz, hogy arról fáklyákat gyűjtve kisebb táborok gyűljenek – nyilatkozta a Felház egyik vezetője.” (HVG, 2018. július 12.; Küldetés teljesítve.)*

*

Miután Orbán Gáspár a Felház keresztény mozgalom vezetőjeként előadást tartott Tusványoson, a köztévé *Élő egyház* műsora is megszólaltatta a miniszterelnök fiát. Mint a HVG korábban megírta: a zenés-írádságos összejövetelei után csodás gyógyulásokról beszámoló Felház egyre jobban terjeszkedik. (HVG, 2018. augusztus 9.; Isten áldásával.)

*

Csodálatos ajándék! Gondolj csak bele: Istenhez beszélsz vele, és ezáltal, amikor csak gyakorlod, élénk maradsz a jelenlétében, valamint az *értelmed erőfeszítése nélkül, sőt annak megkezdésével tudsz Isten Szelleme szerint imádkozni.* (Evangélikalizmus, 2018. május 17.; „Istenem, mutasd meg nekem a Te kegyelmedet!” – Interjú Orbán Gáspárral, II. rész.)

*

A Papp László Sportarénában augusztus 24–26-án tartott „Tűz Konferenciára...” több ezer ember volt kíváncsi. A szervező nemzetközi mozgalom olyasmi, mint a Felház, csak világméretű. Vezetői állítólag halottakat is támasztottak fel Jézus erejének hála, isteni csodák kísérik útjukat. Bemutatjuk ennek az Afrikában milliárdokat megmozgató szervezetnek a felemelkedését. Majd elmeséljük, milyen volt az első magyarországi eseményük...

A *Christ for all Nations* (Krisztus Minden Nemzetért, CfaN) missziós szervezet alapítójának, Reinhard Bonnkenak az útját is feltámadások, isteni csodák szegélyezik... Így invitálta a rendezvényre az embereket Prekopa Donát, a *Felház* egyik vezetője, oldalán a két másik vezetővel,

Orbán Gáspárral és Ember Illéssel: Szeretnénk meghívni benneteket egy rendezvényre, amit most nem mi szervezünk, viszont teljes vállszélességgel és mellbedobással ott vagyunk mi is...

A missziós szervezetet 1974-ben alapította Bonnke, hét év afrikai missziós munka után. Mottójuk: „Kifosztani a poklot, és benépesíteni a mennyet!” A harmadik karizmatikus ébredési hullámmal egy időben induló szervezet gyorsan növekedésnek indult... A harmadik hullám a hetvenes évek végén indult. Ez John Wimber nevéhez kötődik, aki Vineyard néven alapított templomot, onnan indult egy nagy ébredési mozgalom, ami főleg az USA-ban érezteti hatását. *A pünkösödizmus jelenleg a leggyorsabban növekvő keresztény irányzat: a Pew Research kutatóintézet összesítése szerint a Föld 800 milliós protestáns népességéből 500 millióan pünkösödisták. Közülük a legtöbben Afrikában és az amerikai kontinensen élnek...* Az idős Bonnke egészsége azonban megromlott, és 2017-ben, az utolsó nigériai evangelizációs kampány után átadta a stafétát Daniel Koldának, aki már 2010 óta a CfaN igazgatója... Daniel szolgálatát fantasztikus jelek és csodák követik – a vakok látnak, a sánták járnak, a leprások megtisztulnak, a süketek hallanak... A CfaN tehát nagyon ismert, és fontos szervezet karizmatikus körökben...

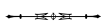
Feltűnő, hogy a *Hit Gyülekezete* – a legnagyobb magyar pünkösdista gyülekezet – nem hirdette a rendezvényt, miközben a kisebb karizmatikus gyülekezetek vezetői, lelkészei igen. Az Aréna színpadán szombaton feltűnt Fóris Attila, a *Budapesti Autonóm Gyülekezet* egyik vezetője, de korábban az *Omega Hálózat*, az *Agapé Gyülekezetek*, a *Krisztus Szeretete Egyház*, az *Ébredés Misszió* és az *Élő Ige Gyülekezet* arcai egy közös videóban is reklámozták a konferenciát...

Prekopa Donát szavai a vele készített interjúból: „Vannak tüzek, a *Felház* egy látványosabb, nagyobb tűz, de nagyon sok másik ég az országban. Ezek a tüzek nőnek, és egy ponton erdőtűzzé kapcsolódnak össze, megállíthatatlanok lesznek. Már nem lehet majd körberakni ezeket kövekkel, és azt mondani, hogy ez a *Felház*. *Ez az óriási tűz egész Magyarország kultúráját fogja megváltoztatni. Vagy akár egész Európáét...*”

Kolenda mellett Ben Fitzgeraldot, és Todd White-ot érdemes a nagy nevek között említeni. Szombaton utóbbi gyógyított a színpadról... Ezek az emberek igazi showmanek, akik tapasztaltan beszélnek, mozognak nagy tömegek előtt, a szó klasszikus értelmében is karizmatikus vezetők...

Todd White különböző betegségeket, fogyatékoságokat mondott – leukémia, tumor, rák, mozgásszervi bajok, siketség, vakság –, majd háromig számolt, ami után az egymást megérintő vagy karjukat egy irányba kinyújtó embereknek azt kellett teli torokból kiáltani, hogy Jézus. Majd White megkérdezte, hogy van-e olyan, aki meggyógyult, ha van, akkor integessen. Én bárhogy tekergettem a nyakam a nagy tömegben, alig voltak, akik integettek.

Az viszont elég kínos pillanat volt, amikor a kerekesszékes szektor felé kiáltott Jézust... az élő közvetítést figyelő ismerősöm szerint bárhogy igyekeztek talpra állítani a kerekesszékeseket, ők csak nem akartak lábra állni.” (24.hu, 2018. augusztus 28.; „A terroristák sem problémák Jézus számára” – ezrek nézték a sportarénában a világhírű prédikátorokat.)

A politika és a vallás összefonódásának erősödése

[Szembetűnő a magyarországi folyamat, de hasonló jelenségek másutt is kialakulóban vannak, illetve folyamatosan előrehaladnak.]

Augusztus 20-án... az ünnep alkalmából olyan zászlókkal díszítették fel a Parlamentet, amelyen kereszttek voltak. A miniszterelnök pár hónappal ezelőtt jelentette ki, hogy kereszténydemokráciát szeretne építeni. *Az alaptörvénybe pedig bekerült, hogy „minden állami szerv kötelessége Magyarország önazonosságának és keresztény kultúrájának védelme”...* 80 éve, 1938. május 30-án a Szent István Emlékév megnyitó ünnepségén került ki a kereszt a Parlamentre. (Index, 2018. augusztus 20.; Kikerült a kereszt a Parlamentre.)

*

A Pesti Vigadóban „Átlényegülés” címmel nyílt időszaki kiállítás augusztus 28-án az eucharisziáról... Vashegyi György, a Magyar Művészeti Akadémia (MMA) elnöke az augusztus 27-ei megnyitón felhívta a figyelmet arra, hogy az „Átlényegülés – Az Eucharisziáról a csodák és a művészet nyelvén” című kiállítás a 2020 őszi megrendezendő budapesti Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus (NEK) előkészítő rendezvényeinek sorába illeszkedik...

A következő évben, 2019-ben „Az Oltáriszentség tisztelete Magyarországon a középkortól napjainkig” című kiállítást mutatják be, 2020-ban „Az 1938. évi Budapesti Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus emlékezete” című tárlatnak ad majd helyet a Múcsarnok épülete. Vashegyi György hangsúlyozta, hogy ez a kiemelt jelentőségű esemény még szorosabbra fűzi a szálát az eucharisztikus művészeti akadémia és a katolikus egyház között. „A Pesti Vigadó örömmel ad otthont egy olyan tárlatnak, amely az oltáriszentség bemutatásán keresztül katolikus hitünk belső tartalmába enged betekintést érhető és élményszerű módon” – emelte ki...

Fábry Kornél, a Budapesti Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus (NEK) főtükára köszöntőjében kiemelte, hogy az egyház története során több mint 170

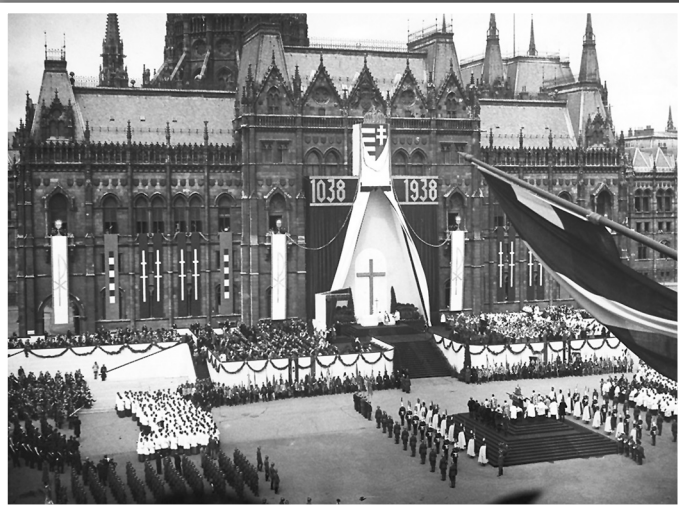
Kereszt a Parlament épületén – régen és ma: 1938. május 30-án, a Szent István-emlékév és az eucharisztikus kongresszus alkalmából (a kis képen), valamint az idei augusztus 20-ai rendezvények idején

olyan eucharisztikus csoda történt, amelyet a Vatikán kivizsgált, és elismert valós csodának. A kiállításon látható eucharisztikus csodák, tanúságtételek növelhetik a hitünket – emelte ki a főtitkár. (Kultúra.hu, 2018. augusztus 29.; Átlényegülés a Pesti Vigadóban.)

*

A kormány, figyelembe véve az egyházügyi törvényt ért kritikákat, ősszel négy különböző formájú vallási szervezetet vezetne be. A módosító javaslatnak sarokpontja, hogy nem az „egházak elismeréséről” szólna, hanem a jogi személyiséggel rendelkező vallási közösségek bírósági nyilvántartásba vételéről. Így nem lenne az egyházi státusz politikai döntés függvénye.

Az új formák közül az első a vallási közösség lenne, amely a leglazább szervezeti mód... Az állam tiszteletben tartja a vallási közösségeknek az autonómiáját, de anyagi támogatásra nem tarthatnak igényt.

A második kategória a vallási egyesület – ez már jogi személyiséggel bír, sőt kérheti közhasznú szervezatként való elismerését is... Jogosult az adó 1 százalékra (igaz, egyesületi 1 százalékra csak, egyházi kompenzáció nélkül), és közfeladat ellátásához egyedi állami támogatásban részesülhet. Nyilvántartásba vétele bírósági eljárásban, kérelemre történik.

A harmadik kategória... a nyilvántartásba vett egyház nevet viselő, sajátos státusszal rendelkező vallási közösségnek legalább 1000 fős taglétszámmal kell rendelkeznie, és legalább 5 éve jogszerűen vallási egyesületként kell működnie. Hitéleti tevékenységüket az állam adókedvezményekkel... támogatná, valamint megkapnák az egyházi 1 százalékot, és annak kiegészítését is...

A hierarchia csúcsán pedig a bejegyzett egyházak állnának – azok a vallási közösségek, amelyek nagy társadalmi elfogadottsággal, legalább 10 ezer fős taglétszámmal, és időtálló módon (20 év magyarországi vagy 100 év nemzetközi működés) tevékenykednek az országban. A nyilvántartásba vett egyházakhoz képest további privilégiumokat élveznének – ilyen például a táborigyelmeztetés, a hitoktatás, a felsőoktatási intézmények működtetése. A jelenleg bevett egyházak listáján szereplő felekezetek automatikusan átkerülnének a bejegyzett egyházak kategóriájába. (atv.hu, 2018. szeptember 9.; Ezekhez a témákhoz nyúlna hozzá ősszel a Fidesz.)

Összeállította: Vankó Zsuzsa

A legfőbb értékről, „a tiszta gondolkodás” készségéről

Péter apostol II. levele 3,1 versét idézem: „*Ez immár a második levélírásom nektek, szeretteim, amellyel tiszta gondolkodásokatok... serkentetem.*” Mi, a főiskola oktatói szintén a tiszta gondolkodást szeretnénk serkenteni hallgatóinkban. Nem a saját bölcsességünk, módszereink által akarjuk ezt elérni. A bibliai stúdiumok révén ugyanis ez mintegy magától megvalósul.

Mit értsünk a „tiszta gondolkodás” fogalmán? Megpróbálom definiálni. Akkor beszélhetünk tiszta gondolkodásról, amikor egy ember – gondolkodása szintjén – a valóság tényszerű megismerésére és elfogulatlan igazságosságra törekszik, továbbá ezen felül a végső igazság megértésére és követésére. A 17. századi gondolkodó és természettudós, Blaise Pascal egyik fontos kijelentése így hangzik: „Igyekezzünk hát helyesen gondolkodni: ez az erkölcs alapelve.” (*Gondolatok*, 347. töredék) A helyes vagy „tiszta gondolkodásnak” valóban erkölcsi alapja van. Miként serkentik a bibliai stúdiumok a „tiszta gondolkodást”? Mindenekelőtt azzal, hogy elének tárják ennek az erkölcsi alapfeltételeit.

Az első alapfeltétel az előítélet-mentesség. A mi magyar előítélet szavunk nagyon kifejező. Arra utal, hogy hajlamosak vagyunk azonnal ítéletet alkotni valakiről vagy valamiről, anélkül, hogy előzőleg tényszerű ismeretekkel rendelkeznénk az adott személy vagy dolog felől.

Az előítéletek két forrása közül az egyik nem más, mint saját érzelmi benyomásaink. Nagyon gyorsak az érzelmi reakcióink. Tulajdonképpen minden személynek és dolognak, akivel vagy amivel csak találkozunk, azonnal pozitív vagy negatív előjelet adnak az érzelmeink, mégpedig nagyon széles skálán. Lehet valami némileg szim-

patikus számunkra, vagy erősen vonzó, megnyerő, negatív előjellel pedig némi ellenérzést keltő vagy egyenesen viszolyogtató, taszító. Érzelmi benyomásaink azonban nem megbízhatóak, ösztönös érzelmeink ugyanis az énünkhöz tapadnak, tehát igen szubjektívek lehetnek. Az előítéletek másik forrása a környezetünkben élő ember vagy emberek véleménye – az, amit előttünk kifejeznek, vagy ami mások részéről közvetve, hallomás, olvasás útján hat ránk. Ezek is széles skálán mozognak. Lehet, hogy csak némi tartózkodásra ösztönöznek, de az is lehet, hogy behangolnak, sőt gyűlöletet lobbantanak fel bennünk.

Az előítéleteket, illetve az előítéletek szerinti megnyilatkozásokat általában nem tekintjük valami nagy bűnnek. A Biblia azonban sokkal szigorúbb erkölcsi ítéletet fogalmaz meg: „*Aki felel valamit, míg meg nem hallja, ez bolondság, és gyalázatos rá nézve.*” (Péld 18,13) Azaz, ha valaki véleményez egy embert, vagy bármit, mielőtt megtudná, hogy kiről vagy miről van szó, ez nemcsak a józan racionalitással ellenkezik, hanem erkölcsi szempontból „gyalázatos” dolgot tesz. Jézus, egy könnyen szem elől téveszthető, de igen fontos alapelvet fogalmazott meg, amikor ezzel a felhívással fordult hallgatóságához: „*Ne ítéljetek a látszat után, hanem igaz ítélettel ítéljetek!*” (Jn 17,24) A „látszat utáni” – azaz az első benyomásra, avagy mások véleménye alapján meghozott ítélet – nem „igaz ítélet”.

A második alapfeltétel az alapos megvizsgálása annak, ami igaznak látszik, vagyis a körültekintő óvatosság azt illetően, hogy mivel azonosulunk. Ilyen felhívást olvashatunk a Bibliában erre vonatkozóan: „*Szeretteim, ne higgyetek minden léleknek, hanem próbáljátok meg a lelkeket, va-*

jon Istentől vannak-e, mert sok hamis próféta jött ki e világra!” (1Jn 4,1) Eszerint vallási területen különösen nagy körültekintésre van szükség. Jézus intelmét is említhetem: „Őrizkedjétek a hamis prófétáktól, akik juhok ruhájában jönnek hozzátok, de belül ragadozó farkasok!” (Mt 7,15) Egy találó hasonlat szerint a mérget mindig jó adag egészséges ételhez keverik, hogy észrevétlenül bevehető legyen, de akármennyi egészséges ételt keverünk a mérreghez, nem fogja hatástalanítani annak mérgező voltát. Sokszor az igaz és a hamis mesteri keveréke kerül elénk, és az ilyen keverék feletébb veszélyes. Erre utal Jézus alábbi felhívása is: „A ti beszédetek legyen igen-igen, vagy nem-nem, mert ami ezen kívül van, az a gonosztól van!” (Mt 5,37) Ésaías próféta könyvében ilyen jajmondást olvashatunk: „Faj azoknak, akik a gonoszt jónak mondják, és a jót gonosznak, akik a sötétséget világossággá, és a világosságot sötétséggé teszik, akik teszik a keserűt édessé, és az édest keserűvé.” (Ésa 5,20)

A harmadik alapfeltétel, a magabiztosságtól és a szellemi büszkeségtől való tartózkodás, helyette az értelmes alázat gyakorlása. Mindezt magában foglalja Példabeszédek könyve alábbi bölcs mondanása: „Kevélység jön, gyalázat jön, az alázatosaknál

pedig bölcsesség van.” (11,2) Ugyancsak Példabeszédek könyvében olvasható az alábbi felhívás: „Ne légy bölcs a magad ítélete szerint...!” (3,7) Értelmes alázatra nevelhetjük magunkat még a szóhasználatunkkal is: Az „én tudom”, „biztosan így van” helyett inkább ilyesmi szóhasználatot sajátítsunk el: „Jelenlegi tudásom vagy látásom szerint...” Alázatra nevelhetjük magunkat azzal is, ha nem habozunk elismerni tévedéseinket, mielőtt rájövünk, hogy rosszul ítéltünk meg valamit. Igyekezünk halogatás nélkül kimondani ilyesmiket: „Én ezt sajnos nem jól tudtam”, „sajnos nem láttam jól”, „nem értettem mindjárt”.

Olvastam valahol egy interjút, amit egy híres gerincsebész készített, akinek a műtéteit tucatnyi tanítvány leste nagy tisztelettel, hogy el-sajátítsanak valamit tudományából. Rákérdezett a riporter a professzorra, hogy előfordult-e már valamikor is, hogy tévedett, hibázott egy mozdulattal, vagy egy műtét stratégiai tervezésével. Természetesen, ilyen is előfordult – válaszolta a professzor. És el is ismerte ezt tanítványai előtt? – kérdezte a riporter. Hát hogyne – válaszolta ismét a sebészprofesszor –, hiszen hogy várhatnám el, hogy tiszteljenek egy olyan buta embert, aki nem képes elismerni, ha tévedett.

A tiszta gondolkodáshoz az is szükséges, hogy a valóság egészét akarjuk megismerni, hogy keressük, megérteni akarjuk a részek és részletek összefüggését. Korunk a szakosodás kora, nagy a kísértés arra, hogy kizárólag csak valamely szakterületre koncentráljunk. A tudományok különböző területein gyakran azzal töltik egész életüket tudós kutatók, hogy a valóság egy-egy kis részletét tökéletesen felderítsék, megértsék, leírják. Ez tiszteletre méltó erőfeszítés, de veszélyt jelent, ha a részletekben való elmerülés miatt elmulasztjuk a valóság egészének megismerésére és megértésére való törekvést.

Ferenczy Károly: Hegyi beszéd (1896)

Ha viszont nem érjük be a részletekkel, hanem a végső kérdéseket is felteesszük, és az összefüggéseket is érteni szeretnénk, akkor mindenképpen arra a felismerésre jutunk, hogy erre vonatkozó lehetőségeink pusztán emberi ésszel korlátozottak. Prédikátor könyvében található ez a megállapítás: „Az ember nem mehet végére a dolognak, amely a nap alatt történik, mert fáradozik az ember, hogy annak végére menjen, de nem mehet a végére. Ha azt mondja is a bölcs ember, hogy tudja, nem mehet a végére.” (Préd 9,2)

Ezen a ponton kiélezetten áll elénk egy kérdés: Létezik-e valamiféle „felülről való”, isteni kinyilatkoztatás, ami továbblépni, illetve tovább látni segít?

Illyés Gyula így fogalmazta meg gondolatait ezzel kapcsolatban egy interjú során: „Épületet alapozni, tető alá hozni, és tovább építkezni csak tervek ismeretében lehet. A megszerkesztett valóság mögött a Szerkesztő akaratának a számbavétele a legtermészetesebb... Nem vagyok ateista, mert az is eleve tagadást jelent, elzárkózást valami elől, amiről senki és semmi nem tud bizonyosat. Kész vagyok Isten befogadására is, mint a dolgok végső értelmének... befogadására, de tudjam, értem, igazoljam a magam számára... Ha a végső értelem Isten, miért nem ismerhetjük meg őt?” (Hegyí Béla: *A dialógus sodrában*. Magvető Kiadó, Bp., 1978, 126–127. o.)

Vaslogikájú gondolatmenetet tartalmaz Voltaire lisszaboni földrengés kapcsán írt versének alábbi szakasza:

„A sorsunk rettegés, minden nézet szerint,
S olyan, mit biztosan hihetnénk, semmi sincs.
És a természetet kár is kérdezni, néma:
Isten kell, hogy legyen, ki szól is hozzánk néha.
Saját műve: Csak Ő magyarázhatja azt,
Tőle vár érveket a bölcs, és bús vigaszt.
Nélküle kétely és tévelygések hínárja
húz, és a fulladó nem lelhet szalmaszálla.”

(*Vers a lisszaboni földrengésről, avagy annak az elvnek a vizsgálata, hogy minden jól van*, 1756 – Petri György fordítása.)

A bibliai iratgyűjtemény emberi szerzői egybehangozóan Isten kinyilatkoztatása megbízott közvetítőinek vallják magukat. Egyedülálló válaszokat kapnak az úgynevezett végső kérdésekre, és mély összefüggéseket értenek meg azok, akik a bibliai stúdiumokkal foglalkoznak. A Biblia olyan „tisztá beszédet” közvetít, amely „igen-nem beszéd”, azaz sohasem keveri össze a jót és a rosszat, hanem ellenkezőleg, élesen elválasztja a kettőt egymástól. Ezenkívül racionálisan követhető, következetes és logikus okfejtéseket tartalmaz, és olyan beszédet, amely érzelmességtől mentes, de ugyanakkor érzelmeiktől áthatott, és mély érzelmeket fakasztó. „*Felettebb tiszta a te beszéded* – mondja Dávid Istenhez intézett elmélkedése során – *és a te szolgád szereti azt.*” (Zsolt 119,140)

A „tisztá beszéd” „tisztá gondolkodásra” serkent. Ha tisztán akarunk gondolkodni, ha erősödni akarunk ebben, akkor naponta „táplálkoznunk” kell a Szentírásban foglalt „tisztá beszéddel”.

Vankó Zsuzsa

Gyermeknevelés

(1. rész)

Mielőtt az önző akarat megerősödik

Kevés szülő kezdi el idejében engedelmesseget tanítani gyermekeit. Általában két-három éves korig hagyják őket, s tartózkodnak a fegyelmezéstől, mert azt gondolják, hogy ehhez még túl kicsik a gyerekek. Ám ez idő alatt az önzés megerősödik a kis lényben, s minden egyes nap csak nehezíti a szülők feladatát, hogy győzzenek a gyermek irányításában. A gyermek már nagyon korán megérti, amit világosan és egyszerűen mondanak neki, s kedves, józan irányítás alatt meg lehet tanítani az engedelmessegre. Az anyának nem szabad megengednie, hogy vele szemben akár csak egyetlen esetben is fölénybe kerüljön a gyermek. A tekintélyt megőrizve nem lesz szükség túlzott szigorra. A határozott, szilárd kéz és a szeretetről biztosító kedvesség célt fog érni. Ám hagyjuk csak az önzést, indulatosságot és akaratosságot fékezetlenül a gyermek életének első három évében, bizony nehéz lesz utána alávetni az üdvös fegyelemnek! Hajlamai romlottá válnak – csak saját akaratának követésében talál örömet, és a szülői tekintély utálatos lesz számára. Ezek a gonosz hajlamok egyre csak növekednek, egészen a felnőttkorig, amikor az önzés és az önfegyelem hiánya tetőpontra hág, s kiszolgáltatja őt a földünkön tomboló gonosz hatalomnak. (*Pacific Health Journal*, 1890. ápr.; *Gyermeknevelés* c. könyv. IV. – Legfontosabb lecke: Az engedelmeség; 11. A tanítás kezdete: a csecsemőkor c. fejelet)

Sokan tehát kényeztetik gyermekeiket, ugyanakkor mások az ellenkező végletbe esnek, és vasvesszővel próbálnak fegyelmezni. Sem az egyik, sem a másik módszer nem követi a bibliai utasításokat, s mindkettő félelmetes munkát végez. A szülőknek számot kell majd adniuk az ítélet-

kor arról, miként formálták gyermekeik jellemét. Az örökkévalóságban tárul csak fel annak a munkának az eredménye, amelyet ebben az életben végeztünk. (*Bizonyságtételek*, IV., 368–369. o.; i. m., VIII. – A legfőbb feladat a jellemépítés; 34. A jellem megromlásához vezető utak c. fejelet)

Az akarat minden erejére szüksége van az embernek, feltéve, hogy az megfelelően irányított. Bölcsen és óvatosan kezeljétek, mint egy szent és drága kincset! Vigyázzatok, nehogy darabokra törjétek, hanem inkább formáljátok és alakítsátok türelmesen, elvek és igaz példák segítségével, mindaddig, amíg a gyermek megbízható felnőtté válik. (*Tanácsok szülőknek*, 116. o.; i. m., IX. A jellemépítés alapjai; 39. Az akarat fontos tényező a siker elérésében c. fejelet)

Szelíden, de állhatatos erőfeszítéssel kell megalapozni ezt a szokást, így nagymértékben megakadályozható az összeütközés az akarat és a tekintély között. Az ilyen összeütközések sokszor ébresztenek a fiatalok szívében elidegenedést és elkeseredettséget a szülők és tanárok iránt, s ellenállást váltanak ki mindennemű tekintéllyel szemben, legyen az emberi vagy isteni. (*Tanácsok szülőknek*, 110–111. o.; i. m., IV. Legfontosabb lecke: Az engedelmeség; 12. Váljék szokássá az engedelmeség! c. fejelet)

AZ IDEI NYÁRI TÁBOROK

eseményeiről, tapasztalatairól

A CELLDÖMÖLKI „ÚJ KEZDET” ÉLETMÓDTÁBOR

Ebben az évben fontos célkitűzésünk volt egy újabb nyári életmódtábor megszervezése, melynek idejét ezúttal a 2018. július 1–7. közötti időszakra tűztük ki. Felmerült, hogy ismét Zalakaroson tartjuk ezt a tábort, de valahogyan az erősödött meg bennünk, hogy új helyszínt kellene keresnünk.

Hogy Isten útjai néha kifürkészhetetlenek, azt most is megtapasztaltuk. Tavalyi életmódtáborunkban megismerkedtünk egy házaspárral. Később, 2017 októberében a feleség Marika nevű nővérével eljött Elekre egy betegturnusra. Kiderült, hogy Marika Celldömölk város alpolgármestere, és egy szállodát is üzemeltet ezen a településen. Az Eleken eltöltött tíz nap során jól megismerkedtünk, Isten Igéjére is egyre nyitottabbá vált. Egyik ebédnél a vele való beszélgetés során szóba került a nyári életmódtábor kérdése. Ekkor említette először, hogy szívesen rendelkezésünkre bocsátaná száz férőhelyes szállodáját. Felajánlotta, hogy látogassuk meg. Kifejezte azt is, azért is örülne, ha ezt a helyszínt választanánk, mert így mások is megtapasztalhatnák azt, amit ő itt, Eleken. 2018 márciusában sikerült ellátogattunk a helyszínre. Először vívódtunk, hogy tényleg megfelelő-e számunkra ez a hely, vagy sem. A szálloda a város szélén állt, egy forgalmas út mellett, a konyha sem tűnt elég nagyknak, viszont a szálláshely maga nagyon igényesen volt kialakítva. Később megtudtuk, hogy az épület nemrég, néhány éve esett át egy alapos felújításon.

Marika látogatásunk alatt végig nagyon készséges volt. Megmutatta a város nevezetességeit,

elvitt a lehetséges kirándulóhelyekre, a közeli gyógyfürdő belépőjegyének árát pedig lealkudta 500 Ft/fő/napra. Bejárta velünk a pékséget, és megmutatta a legolcsóbb zöldség-gyümölcs kereskedést is. Mindezek mellett még felajánlotta, hogy a város mozitermét ingyen használhatnánk a tábor alatt egy egészségügyi témájú dokumentumfilm levetítéséhez, és az azt követő beszélgetéshez. Számunkra fontos szempont volt még, hogy a szálloda konyháját mi üzemeltethessük, amibe szintén beleegyeztek, bizonyos feltételekkel. Sok imádság után döntöttünk úgy, hogy ebben az évben itt szervezzük meg a tábort. Bár a helyszín nem volt minden tekintetben ideális, mégis nagyon sok tapasztalatot tartogatott számunkra a jó Isten a tábor idejére. Ott élő testvéreink is nagyon örültek a hírnek, és elmondták, régóta imádkoztak azért, hogy történjen valami a városban.

A turnus meghirdetése után folyamatosan voltak jelentkezők, június végére majdnem elértük a maximális létszámot. Végül vendégeinkkel együtt 104 ember töltött el egy egész hetet Celldömölkön, a Vasvirág Hotelben. Vendégeink nemcsak Magyarországról érkeztek – tizenhatan Romániából, hárman-hárman pedig Szlovákiából és a Vajdaságból jöttek.

A helyszín megtalálása után, áprilistól kezdve a programokon is elkezdhattunk gondolkodni. Egyik alkalommal felmerült bennünk, hogy meghívhatnánk kedves ismerősünket, Szabó Zoltánt, a Pécsi Egyetem Dietetika Tanszéke tanárát előadóadóként. Zoltán a növényi alapú táplálkozásról írt tanulmányt az *Orvosi Hetilapban*, aminek köszönhetően széles körben ismertté vált. Kevés olyan szakember van ma az országban, aki ilyen szinten képviseli a vegán táplálkozást. Felvettük

vele a kapcsolatot, és ő nagyon szívesen vállalta a részvételt. Ezzel egyrészt egy színvonalas előadót nyertünk, másrészt a Zoltánnal való mélyebb ismeretséghez is hozzásegített a tábor.

Végül eljött a tábor kezdete. Vendégeink közül néhányan már 14 óra előtt megérkeztek, s estére megteltek a szobák, végül 19 órakor a nyitó programmal megkezdtük táborunkat.

A táborozók egy része járt korábban Eleken vagy Zalakaroson, többen voltak azonban kívülállók is, és olyanok, akik már valamilyen más úton kapcsolatban álltak velünk.

A tábor programja igen színes volt, időbeosztását illetően a tavalyihoz hasonló. A napot reggeli tornával kezdtük, majd áhítat kö-

vetkezett, ezután pedig a reggeli. Délelőttönként több párhuzamos program (szekció) közül válogathattak a táborozók: lehetőség volt részt venni az egészségügyi előadáson, emellett volt főzőkör, orvosi tanácsadás, gyógynövényes program, ezenkívül egészségügyi állapotfelmérést is végeztünk az első napon. Vendégeink masszázst is igénybe vehettek, illetve az előadások közötti szünetben is tornázhattak.

Előadásaink témáit tekintve ebben az évben a testi egészség mellett a lelkire is szeretnénk volna hangsúlyt fektetni. A témák között a következők szerepeltek: A növényi alapú étrend előnyei; A növényi alapú étrend helye és szerepe egyes betegségek kezelésében; Az agy csodálatos öngyógyító képessége; Értsük meg a depressziót; Szeretet és önzetlenség stb. Az előadók Sonnleitner Károly, Vigh Ágnes, Pásztor Judit, Bakó László, Szabó Zoltán, Nagy Sándor, Molnár Judit és mások voltak.

Délután mindig valamilyen mozgásprogramon vehettek részt táborozóink. Kirándulásaink során jártunk a közeli Ság hegyen, a Jeli Arborétumban töltöttünk el egy egész napot, és Sárvár-

TAPASZTALATOK

ra is ellátogattunk. Táborozóink a celldömölki gyógyfürdőbe is többször átmehtek szervezett formában. Az idén is több gyermek táborozott velünk, számukra nagy élmény volt például a sümegei várlátogatás. A helyi testvérink (Németh Gyula és neje) által tartott programok (gyermektanítás, az asztalos műhely látogatása, fafaragás) is színesebbé tették a programot.

Az estét a lelki egészségről szóló előadásokkal zártuk. Kivétel volt a kedd este, amelyen a városi moziba szerveztük a programot, ahol a „Jobb a villa a késnél” című dokumentumfilmet vetítettük le. Ezen nemcsak táborozóink, hanem – nagy örömünkre – jó néhány helyi lakos is részt vett. A film után fórumbeszélgetést is tartottunk dr. Pásztor Judittal és Szabó Zoltánnal.

Hálások voltunk azért is, hogy könyvevangélista munkatársaink három napon át a helyi körházban könyveket árulhattak. Nagy volt az érdeklődés a kiadványaink iránt, és volt, aki ott tudta meg, hogy tábor zajlik a helyi hotelben, s ezek után részt is vett programjainkon.

A szombati istentiszteletet a tábor területén tartottuk, délután egy zenés áhítatot is sikerült megszerveznünk zenei pályára készülő fiataljaink jóvoltából. A szombat este tartott záró alkalmon vendégeink elégedetten mondták el, hogy jól érezték magukat. Voltak olyan nem hívő vendégeink, akik kifejezték, hogy mennyire örültek az ittlétnek, és milyen sok jó tapasztalatot szereztek az étkezés, a mozgás, de az összes program által. Sokan kifejezték, hogy az idei tábor sokkal lelkebb volt a tavalyihoz képest. Valamelyik résztvevő ezt úgy fogalmazta meg, hogy „ez egy bibliai életmódtábor volt”.

Marika is megköszönte, hogy eljöttünk a városba, és örült annak is, hogy hét közben a programokon a helyiek közül többen is részt vettek. Nagyon értékelte, hogy a fiatalok milyen szorgalmasan dolgoztak, és ajándékol egy hét pihenést is felajánlott számukra a Vasvirág Hotelben.

Az étkek teljesen növényi alapanyagokból készültek, mindig bőséges és finom ételekkel, sok

zöldséggel és gyümölcssel. Ennek felelőse Bakó Gyöngyi volt. A konyhán ismét sikerült sok fiatalt bevonnunk a munkába, ami nagyon sokat segített. Emellett egyik testvérünk fia elkészítette a tábor kisfilmjét, és a hangfelvételek, a videofelvételek rögzítését is ő koordinálta egész tábor alatt. A táborról készült film linkje a következő: <https://drive.google.com/open?id=1UFAatLDIozjugls38w30W6wfc0dGYq59e>

A táborozás ideje alatt semmilyen baj nem történt, a jó Isten óvó keze mindenre vigyázott. Mindannyian nagyon hálások vagyunk Neki azért, hogy megrendezhettük újból táborunkat, és hogy sok szép tapasztalatot adott e napok alatt számunkra.

Mi, a konyhai dolgozók csak rövid ideig, az ételek kiosztásánál talákoztunk vendégeinkkel. Láttuk rajtuk, hogy vidámak, elégedettek, és nagyon jól érzik magukat. Ez olyan örömmel töltött el bennünket, hogy megért minden fáradtságot. Az elmúlt évben összekovácsolt csapat dolgozott együtt a konyhában. A szolgálat öröme egybefűzött bennünket. Sajnáljuk, hogy G.-né Icuska egészségügyi okok miatt és G. Ábel pedig vizsgái miatt nem lehetett velünk. De a jó Isten kárpótolt bennünket, mert helyettük önként jelentkezett két kis konyhatündér, akik nagyon lelkesen dolgoztak, és mindig megtalálták a munkát. Több vendéget is hívtunk az ismeretségi körünkből erre a táborra. Hárman ismerőseink közül elfogadták a meghívást, és nagyon jól érezték magukat. Közülük az egyik az első sorban ült, mindent jegyzetelt, és azt láttuk rajta, hogy nagyon értékeli az életmód-előadásokat és az áhítatokat is. Hálásan köszönte a meghívást, és azt mondta, hogy máskor is szívesen eljönne. Pécsre, zenei hangversenyünkre is elutazott, amit szintén nagyon lélekemelőnek talált. (Bakó Gyöngyi)

CSALÁDOS TÁBOR

A férjemmel idén már a második családi táboron vehettem részt Kunfehértón, mint könyvevangélista munkatárs. Délelőttönként a környék városaiban végeztünk könyvevangélista munkát, a délutánt a táborozók körében töltöttük. Az egyik ilyen délután fogalmazódott meg bennünk, hogy milyen jó lenne, ha közösségünk minden kisgyermekes családja egybe tudna gyűlni itt nyaranta. Milyen sok áldást is nyújthat egy ilyen közösségi alkalom. A szülők egymást erősíthetik, tanácsolhatják, a gyermekek barátokat találhatnak, akikkel év közben is tartják a kapcsolatot. Minden lehetőség adott a táborban arra, hogy felüdüljön, és a jóban, igazban megerősödhessen szülő és gyermek egyaránt.

A tábor elhelyezkedése biztosítja a nyugalmat. (Erdőség a szomszédságban, és egy nyaralóutca néhány háza.) Ez a régi ifjúsági tábor nagy, tágas, füves-fás területen helyezkedik el. Kulturált környezetben, 4–5 fős parkettás szobákban kapunk szállást a legtöbben. Néhány faház is van a táborban, de ezek is kulturáltak. A kőházak fedett teraszokkal rendelkeznek, ahol eső esetén is folyhat a fafaragás, a kézműveskedés, a beszélgetés, kisebb-nagyobb körben egyaránt.

A tábor programja, napirendje a családok valódi szükségleteit igyekszik betölteni. Közös, rövid áhítattal kezdődik a nap, ezt követi a bőséges, finom reggeli a konyhások érezhető szeretetével fűszerezve, majd kis pihenő után a gyerekekkel korcsoportonként bibliai foglalkozás következik, a felnőtteknek pedig a családok megerősítését szolgáló előadások a Biblia tükrében. Utána a gyerekek számára kézműves-foglalkozások, a felnőtteknek további beszélgetés. Kis pihenő, majd ebéd.

Délután folytatódik a kézműves-foglalkozás, ahol

akár a szülő és a gyerek közösen is dolgozhat, majd vacsoráig legalább kétórányi szabadfoglalkozás. Ez általában fürdést jelent a közeli fürdőtóban. Választható lehetőségként idén is volt délután Ferge Bélával zenei foglalkozás, és a pónilovaglás lehetősége is megadott a kicsiknek. A vacsora után esti előadás következett a felnőtteknek, a gyerekeknek levezető beszélgetés, valamint tanulságos filmvetítés, szintén korosztályonként.

Mi úgy láttuk, hogy minden szolgálattevő lelkiismeretesen és szeretettel végezte a saját feladatát. A tábor légköre ennek köszönhetően is nagyon felemelő volt. Nekünk is sok és áldásos beszélgetésünk volt a táborozókkal, akiknek a könyvvásárlásai is azt bizonyították számunkra, hogy komolyan veszik, amikről hallottak. Jó volt

TAPASZTALATOK

ismerkedni, beszélgetni mindenkivel. A tábori héten a csütörtöki napon szokott lenni a nagy kirándulás vagy evezős alkalom, ami egész napos program.

Változatos programok tették értékessé napjainkat, és megelégtető, finom ételekkel tápláltak bennünket a konyhások, de a kórházból szállított ebédek is bőségesek és finomak voltak. Elmondhattuk, hogy Isten betöltötte bőséggel lelki-testi szükségleteinket. Szívből kívánjuk, hogy bárcsak még több család lehetne részese a „kunfehértói áldásnak”!

Jóniné Zsuzsa

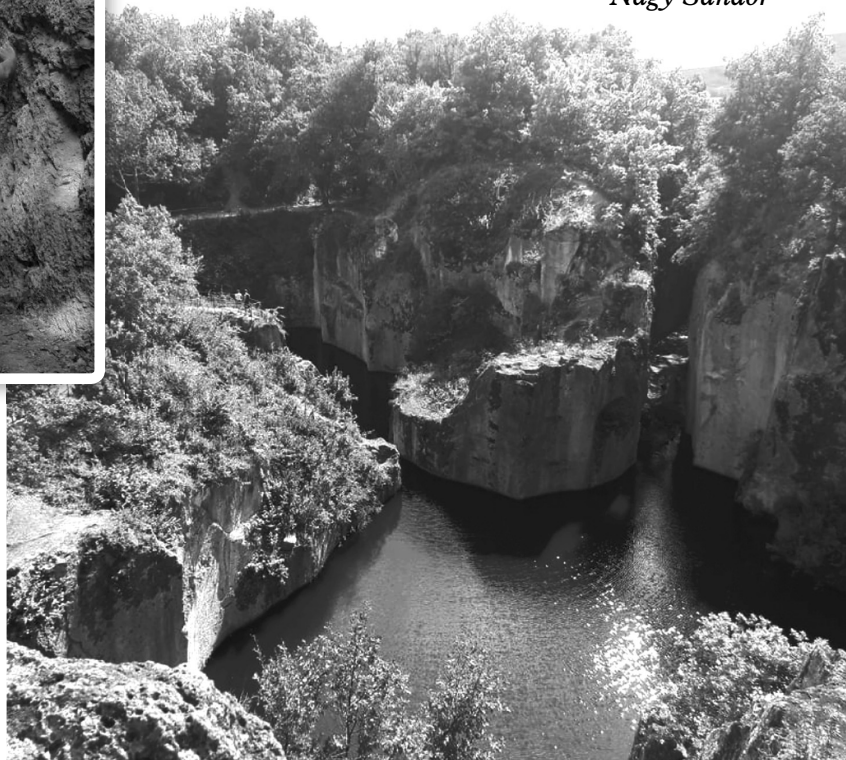
Valóban egy pillanatnak tűnt csak az egész hét. A rövidebbnek tűnő idő jelensége pedig, ezt jól tudjuk, a jó és kellemes együttlétek és események velejárója.

A szerdai kenuzás a tavalyihoz hasonló élményt hozott, bár ezúttal még izgalmasabbra sikerült. A jó Isten azonban ismét velünk volt, és megsegített minket. A tábor területén összeverődött fiatalok még másnap is a kenutúra élményeiről beszéltek. Az ijedség mindenkiből elpárolgott, és végül felejthetetlen élménnyé lett. A délelőtti és esti, bibliai témájú beszélgetéseken alig tudtam megjegyezni, hogy kinek adjak szót, annyian jelentkeztek egyszerre. A szombat délutáni fórum, ahol közösen próbáltuk megfejteni Ábrahám és Izsák történetét, talán az egész hét csúcspontja volt. Az élő, aktív beszélgetések, a közös igekutatás és a kirándulások összekötöttek minket. Pontosabban láthatatlan, erős szálakkal kötött minket össze Isten, és ennek megtapasztalása a mai napig kísér mindannyiunkat. Nehéz volt eljönni a 2018-as ifjúsági táborból...

Nagy Sándor

AZ IFJÚSÁGI TÁBORRÓL

Maroknyi, de annál lelkesebb ifjúság vett részt a 2018-as ifitáborban, Simán. Ha a táborról nagyon röviden kellene beszámolni, akkor azt említeném, hogy a végén a fiatalok csupán egy negatívumot említettek meg: „Kár, hogy ilyen rövid volt.”

A DOMBAY-TAVI GYEREK- ÉS IFJÚSÁGI TÁBOR 2018-BAN

„Keressétek az Urat, amíg megtalálható, hívjátok őt segítségül, amíg közel van.” (Ésa 55,6) Ez volt az idei gyerek- és ifjúsági táborunk meghívójában a mottónk, ezzel is jelezve a szülőknek és a gyerekeknek, hogy táborunk idén is Biblia-tábor lesz. Együttlétünket az idén is a *Lámpás Gyermeknevelési és Ismeretterjesztő Alapítvány* nevében és szervezésében hirdettük és tartottuk meg, 2018. június 25-e és 28-a között (négy nap, három éjszakával).

A szervezésben az alapítvány elnökén és feleségén kívül mások, így a fiaim is részt vettek. Különösen Dávid fiam aktivizálta magát, aki bibliai vetélkedős kérdőíveket is készített az egyik nap programjához, amelyet a harmadik napon tartottunk, és ami bizonyára emlékezetes maradt sokak számára. Az egész táborozás tanítási alkalmaira négy csoportot hoztunk létre: az ovisok és az elsősök feleségemmel, Ritával; a 2–4. osztályosok Farkasné Cserpán Beáta tanítónő vezetésével tanultak; az 5–7. osztályos tanulók velem voltak; az ifjúsági csoportba a 14–20 évesek kerültek, de volt néhány idősebb is közöttük. A fiatalokat Farkas Ádám lelkész-társam és Bakk Zsolt Levente gyülekezet-vezető tanították. Örömteli számunkra, hogy az idén már egy 15–16 fős ifjúsági csapatunk is volt. Az elmúlt évek táboroztatási munkája révén és az Úr kegyelméből visszatérő táborozó gyerekek közül többen már kamaszok vagy ifjak lettek, és jövőre is terveznek jönni.

A táborozók több mint felét a fiaim osztálytársai és ismerős gyerekek alkották, ideértve alapítványunk elnökének nagyobb családját is. A táborozók kisebbik felét közösségünkhöz tartozó szülők gyerekei tették ki. Így most először állt elő az a kívánatos arány, amikor a hívó

szülők gyerekei egy ilyen tábor keretében jó háttal tudtak lenni a nem hívó szülők gyerekeire, pl. a bibliai vetélkedőn, a teremtésről szóló, spontán kialakult asztali beszélgetésnél és a közös éneklések során.

A négy nap alatt a bibliai tanításon kívül irányított játékok (pl. számháború, pingpong) és közös éneklés is voltak, emellett szabad játékra, focira is jutott idő. Két napon kirándultunk: az egyik nap az Óbánya és Kisújványa közti csodálatos völgyben jártunk, a másikon pedig Püspökszentlászlóra, az arborétumba mentünk át, a fiatalok addig Ádámmal és Zalánnal a Zengőre igyekeztek fölkapaszkodni. Néhány szülői felajánlás is történt a gyerekek szállításánál, és mi magunk is többet tértünk az autóinkkal, igény szerint.

Az ebéd készítését – vállalva a nem kevés felelősség terhét – két napra Sz. Erzsike testvérünk vállalta, két napra pedig a feleségem főzött. A segítőkkel együtt 63–65-en voltunk, ebből 55-en táborozók. Egyik keresztségre készülők hatvan személyre készített hígpalacsintát, majd kihozta nekünk Pécsről a Dombay-tóhoz. A pécsvárad-i Biblia-körösök közül is volt egy segítők, így nem kellett messziről segítőt hívni, helyben ezt

TAPASZTALATOK

is tudtuk biztosítani. A reggelit és a vacsorát, illetve a csütörtöki uzsonnát magunk oldottuk meg lekvárokkal, otthon elkészített édes és sós pástétomokkal, zöldségekkel, tea és háromféle tej biztosításával. Balogh Gáborék két nagy üveg mézzel ajándékozták meg a táborunkat, így a megfázásokat orvosolhattuk mézzel, teával és alkalmanként fokhagymával is.

A tábori bevásárlás és ügyintézés során István fiam az idén először vezette az autónkat – így hol Dávid fiam, hol ő egyik-másik barátjával emelték és hozták a szódavizet, a napi 15 kg kenyeret, s amire még szükség volt. A fiaim egész évben a leginkább ezt a tábort várják, erre készülnek, engem már januárban ösztökélnek, hogy a meghívókat küldjem ki, és igénylik, hogy a tábori szervezésbe bevonjam őket, a programot megbeszéljem velük, és az ötleteiket figyelembe vegyem.

Ez a táborozás és táboroztatás nagy öröm és kihívás a családnak és a segítők számára, több szempontból is. Egyrészt sosem lehetek részrehajló az öt fiam javára, mert minden táborozónak a szempontjait figyelembe szoktuk venni, s amennyire lehet az igazságosságra törekszem a já-

tékok során is. Ha ez nem így lenne, a gyerekek elkedvetlenednének, azt gondolva, hogy lám, itt is kivételezés folyik. Másrészt váratlan helyzetek is vannak, amit azonnal meg kell oldani, és ettől szép és izgalmas ez a négy nap. A kamaszok miatt nyilvánvalóan éjszakai ellenőrző sétákat is szükséges volt beiktatnunk, de az Úr azt is megmutatta, lehet imádkozni azért is, hogy mély álom szálljon a táborra, miként Péter apostol börtönőreire, így az egyik éjszaka én is nyugodtan tudtam aludni.

E néhány nap során számos lelki élményünk, örömünk volt. Az óbányai kirándulásról jövet beszélgettem két kamasz fiúval, az egyik közülük visszatérő táborozónk már évek óta, őt Máténak hívják. Mondtam nekik, hogy „most, a végidőben, a jó Isten titeket is vezetni fog, és meg fogjátok találni az Ő vezetését a jövőben is”. Erre azt válaszolta, hogy „mi már megtaláltuk”. Kérdeztem, hogy „hol találtátok meg?” Azt válaszolta, hogy „hát a Pongrácz családnál!” Alig tudtam a könnyeimet visszafojtani, hogy ne vegyék észre. Ezzel semmiképpen nem akarom magam sem igazolni, sem kiemelni, de ezt a belső örömet semmivel sem lehet összehasonlítani az életben! A tábor utolsó napján mondtam Zalánnak, hogy mit szólna ahhoz, ha jövőre én veszem át az ifjúságot, ők pedig átveszik tőlem a kamaszokat, mire megszólalt mellettem az egyik fiú, és ezt mondta:

„Robi bácsi, ne akarjon minket leadni!” Erre elhallgattam.

Örömteli az is, hogy a pécsváradi szóдавizes évek óta ingyen adja a táborunk részére a szódát, az sem számít, hogy a létszám és a fogyasztás évről évre növekedett. A pécsváradi iskola igazgatónője ingyen ideadta nekünk a sportcsarnokot egy órára, amire nem is számítottunk. Erre azért volt szükség, mert egy kevés eső is esett a harmadik napon.

Persze az lenne kívánatos, ha minden segítő be tudna számolni erről a táborról, és ki tudná egészíteni saját élményeivel a mondandómat, de erre itt most nincs lehetőség.

A költségeket illetően országszerte ez a tábor a legolcsóbb évről évre, mert csak a szállásért kell fizetni, amit át is adunk az üzemeltetőnek, az étkezést az alapítványunk és mi magunk oldjuk meg néhány felajánlás segítségével. A pécsi gyülekezet bizottsági döntés alapján 90 000 forinttal járult hozzá a tábor költségeihez, amit nagyon szépen köszönünk a testvéreknek!

A Lámpás Alapítvány, elnökünk és a tábor szervezőinek nevében legyen mindenért hála és dicsőség a magasságban az élő Istennek és Urunknak, Jézus Krisztusnak!

Pongrácz Róbert táborvezető

MOZGÁSSÉRÜLT TÁBOROK

„Tartozunk pedig mi, az erősek, hogy az erőtlének erőtlenségeit hordozzuk, és ne magunknak kedveskedjünk.” (Rm 15,1)

Az idén ismét – lehet, utoljára – a seregélyesi táborban kaptak lehetőséget a Tárt-Kapu Alapítvány által megszervezett mozgássérült táborok.

Beszámolóm elején a kezdeti akadályokról írok. Olyan akadályokról, amelyek mindig más formában ugyan, de felütik a fejüket, hogy próbára tegyék hitünket, türelmünket, tehát a Gondviselőbe vetett bizalmunkat. A második turnus kezdő időpontja előtt egy héttel azt a hírt kapta Edina, hogy nem tudják számunkra kiadni a táborhelyet a vízszolgáltatásban felmerült súlyos akadályok miatt. Víz nélkül pedig nincs főzés, ivás és fürdés. Hogyan is lehetne visszamondani egy pár hete édesapját gyászoló, teljesen kiszolgáltatott barátunknak a várva várt alkalmat? Mit mondhatnék én is a Parkinson-kórban szenvedő néhai katonatisztnek, vagy a hosszú, gyötrelmes életet maga mögött tudó ismerősömnek, akiket egész év elejétől lelkesítettem, hogy velem eljöhetnek ide? Hogyan lehetne elkedvetleníteni kedves beteg ismerőseinket, akiknek ez az egy hét egész évben az öröm és felüdülés forrása? Hosszas tusazkodás, kitartó imádság, szervezőnk többszörös telefonos párbeszédei s egy iskolaigazgató jóakarata végül körvonalazták Gondviselőnk messzeható terveit. Seregélyesre gyűlt a várakozó, lelkes csapat július 8-án.

„Tartozunk pedig mi, erősek...” Így lehattunk együtt ezen a héten. Ki a szervezőkészségével, ki az erejével, fizikai épségével, mások az énekhangjukkal, megint mások a főzésben való jártasságukkal vagy szerénységükkel, szelídlelkűségükkel, megint mások a szintiszta lelkesedésükkel, de voltak, akik fiatalságuk egyszerű létével rótták le a tartozásukat napról napra. S amikor ez így együtt volt, akkor egyszer csak megnyílt egy láthatatlan, és számunkra kinyithatatlan ajtó, amin

TAPASZTALATOK

keresztül emberi szavakkal szinte elmondhatatlan és máshonnan nem szereshető ajándékok sokasága tárult elénk. A lelki ajándékok és a Lélek gyümölcsei előre meghirdetett találkozóhelyének lehettünk részesei. Mert amit mi kaptunk akkor, kedves Olvasó, az – talán mondhatom mindenki nevében – felejthetetlen és maradandó. A gondozottjainkat hallgatva az értelemnek, a hihetetlenül gazdag belső világnak, a mély, érett érzelmeknek, a letisztult, kiforrott értékrendnek kútforrások fakadtak fel számunkra árnyas fák alatt, időért könyörgő megállásainkkor, amikor figyelhettünk egymásra. Itt nem

lehetett engedni a Baranyi Ferenc egyik versében vissza-visszatérő, hihetetlen pontosságú megvilágításban megmutatkozó örületünknek: „Valami mindig közbejön: létfontosságú semmiségek / miatt halasztjuk mindig azt, ami életté tenné a létet, / pedig adódna még idő kifogni az időn, / igen, adódna még idő, de valami mindig közbejön.”

A mozgássérülttábor a pergő és igazi, ártatlan örömet nyújtó programjai ellenére figyelő és várakozó álláspontra hívja és várja az embereket. El tudjátok képzelni, amikor a sokat olvasott bibliai jelenetek megelevenednek?

„Akarsz-e meggyógyulni...? Betegek, vakok, sánták, aszkórosok nagy sokasága... Nincs emberem... megszáradt kezű... egy ágyban fekvő gutaitótt ember... Ki vétkezett? Ez-e, vagy ennek szülei...? Gyakorta vetette őt tűzbe is, vízbe is, hogy elveszítse őt... Ha hiheted azt, minden lehetséges a hívőnek... Az ember Fiának van hatalma bűnöket megbocsátani... Megbocsáttattak a te bűneid...” Ezek, és ehhez hasonló mondatok villóztak fel bennünk időről időre.

Mi, akik tartozunk, mit tehattunk, mit mondhattunk még? Te mit tennél, mondanál, kedves Olvasó, a sokadik táborban, amikor feszít az a tudat, hogy az idők jelei alapján nem tudhatod, lesz-e jövőre alkalmad meggyötört, kérdésekkel küszködő, reményt váró emberekkel így beszélgetned? Mire nyitnád a szád, amikor tudod az élet és a halál kérdéseire a választ? Milyen gondolatokat gyűjtenél egybe akkor, amikor mindenki gyógyulni akar, s talán már belemennek bármi áron is az Ördög csapdáiba, a hamis gyógyulásokba, s közben ott a felelősséged, hogy a valódi Gyógyítóhoz vezesd Őket? Mennyire feszítene Téged is az a tudat, hogy nagy és nehéz dolgok fognak most történni körülöttünk, amikről ezeknek a betegeknek is tudniuk kell? Hogyan esedeznél este a nyikorgó emeletes ágy tetején a sötétben, amikor már a többiek alszanak, hogy adjon az egek Istene olyat, amid nincs? Ó, mennyire szeretne az ember valódi, maradandó jót és igazat adni ilyenkor!!!

Tartozásunk tudatának fényében és vívódásaink után megvilágíthattuk ennek az igének az értelmét: „*Betölt az idő, és elközelített az Istennek országa; térjete meg, és higgyetek az evangéliumban!*” (Márk 1,15)

Az Úr angyalai táborat jártak felettünk, akik nem erőnket meghaladó csodadolgokban jártunk. Kifejezhetetlen élményben volt részünk, miközben mindenki a tartozását róta a másik felé.

Hogy mi, az „épek”, mit kaptunk ajándékba, azt leghűbben úgy tudom kifejezni felétek, ha megmutatom azt a verset, amit az utolsó délután olvastak fel szeretteink:

IMA

Áldott, aki türelmesen meghallgatja nehézkes szavunkat, mert így rájövünk, hogy ha kitarthatunk vagyunk, meg tudjuk értetni magunkat.

Áldott, aki nem szégyell nyilvánosan mutatkozni velünk, és nem törődik a ránk bámuló idegenekkel, mert társaságában mennyei megkönnyebbülés az életünk.

Áldott, aki sohasem siettet, és ezerszer áldott, aki nem veszi ki a munkát a kezünkől, hogy megtegye helyettünk, mert sokszor csak időre, és nem segítségre van szükségünk.

Áldott, aki mellettünk áll, amikor valami újba kezdünk, mert számára hibáink eltörpülnek az eredményeink mellett.

Áldott, aki a segítségünket kéri, mert a legnagyobb szükségünk arra van, hogy szükség legyen ránk.

Áldott, aki mindezen cselekedeteivel bizonyítja számunkra, hogy nem a sorvadt izomzatunk, nem a sérült idegrendszerünk tesz minket egyénivé, hanem énünk, melyet Isten adott, és amelyből egyetlen gyöngeség sem von le semmit.

Áldottak mindazok, akik tudják, hogy mi is emberek vagyunk, és nem várják tőlünk, hogy szentként viselkedjünk, csak azért, mert sérülten születünk.

Áldottak mindazok, akik kérés nélkül is megértenek minket.

Áldottak mindazok, akik elfelejtik testünk tökéletlenségét, és legbensőbb valónkat látják.

Áldottak mindazok, akik teljes embernek látnak, egyedülinek és egésznek, és nem csak egy roncsnak, a Teremtő tévedésének.

Áldottak mindazok, akik olyannak szeretnek, amilyenek vagyunk, és nem gondolnak arra, hogy milyenek lehetünk volna.

És áldottak a barátaink, akikről függünk, mert ők a mi életünk tartalma és öröme.

Ámen!

Azt pedig csak remélni tudom, hogy nem csak az én szívemben lüktetett még otthon is sokáig az az ének, amit mindennap többször énekelhettem a tiszta szívú ifjainkkal:

„Az Úr vezessen végig az úton,
szerteszét, ha sodor is a sors.
Mert, ha Őbenne bízva bízunk,
nagy örömben majd találkozunk!
És, míg újra látjuk egymást,
Szent kezében őrizzen meg Ő!
És, míg újra látjuk egymást,
Szent kezében őrizzen meg Ő!

Letér az útról a gyarló ember,
ám lelkében Jézus hangja szól.
Kövesd e hangot, azt mondja néked:
„Én vagyok az élet és az út!”
Meglásd, újra látjuk egymást,
Szent kezében őrizzen meg Ő!
Meglásd, újra látjuk egymást,
Szent kezében őrizzen meg Ő!

Molnárné H. Jutka

ZENEI TÁBOR (ORFŰ, 2018)

Szeretnénk beszámolni az idei zenei és Biblia-ismereti táborunkról, melyben – a korábbi évekhez hasonlóan – folyamatosan tapasztaltuk Isten segítségét. Újból megláthattuk, hogyan alakítja Isten az eseményeket, miként vezet bennünket, azt kérve tőlünk, hogy bízunk meg Őbenne.

Több mint húsz éve tartunk zenei táborokat az ország különböző pontjain, igazodva közösségünk lehetőségeihez, elvárásaihoz. Pest megye (Nagykovácsi, Budapest), majd Somogy megye (Törökkoppány) után közel húsz éven át a Zemplénben (Bózsván) tartottuk nyári táborunkat. Ahogy erről már korábban is beszámoltunk, hosszabb keresés után, három évvel ezelőtt találtuk meg az újabb helyet, Orfút. Megtapasztaltuk, hogy Isten nagyon megsegített bennünket, valóban minden szempontból alkalmas helyre vezetett. A környezet is magával ragadó: a Mecsek lábánál, festői környezetben lévő, négy tó szegélyezte Orfú az ország páratlanul szép fekvésű faluja. Négy település egybeolvadásából jött létre, melyek közül a tekeresi rész egyetlen utcából áll, a végén egy nagy kiterjedésű tóval. Itt találtunk táborhelyet, a tó szabad strandjától három percre. Orfú-Tekeres patinás házaival, rendezett portái-

val éppoly szemet gyönyörködtető, mint tava, amely hatalmas víztükrével, parti lugasaival végtelen nyugalmat áraszt. A víz és a hegyek együttes látványa pedig még inkább fokozza az amúgy is lenyűgöző összehatást. Az, hogy a legnagyobb melegben naponta többször is megmártózhattunk, úszhattunk e tó hús vizében, különösen nagy áldásnak tűnt, amelyben másutt nem volt részünk.

Az elmúlt évekhez hasonlóan együtt terveztük a Biblia-ismereti és a zenei tábor. Közös megtartásukra Orfűn is lehetőségünk nyílt, két egymás melletti panzió párhuzamos bérletével. Az egyikben még az összes táborozó egyidejű étkeztetését is sikerült megoldani napernyők, hús fák árnyékában a szabadban, illetve az ebédlőben – ráadásul úgy, hogy már az első alkalomtól kezdve vihettünk szakácsokat, akik vegán ételeket készítettek nekünk. A helyi személyzetnek is nagyon ízlettek ezek az ételek, sokat tanultak a vegán főzésről. Vendég zenészeink is hálásak voltak, hogy annyi ismeretre tehettek szert az egészséges táplálkozásról, az általuk nem ismert, de ízletesnek bizonyult fogások elkészítéséről.

Az épületek halljaiban, a közösségi termekben, az étkezőkben is tarthattunk próbákat, egymástól jól elkülöníthető módon, mindkét tábor területén. Nagyon hálásak vagyunk azért is, mert az idén nemcsak az orfűi hangverseny megtartására, hanem az összpróbák idejére is megkaptuk a Medvehagymaházat, ahol nagyon jó körülmények között készülhettünk fel a táborzáró hangversenyekre.

Az első évben gondot okozott, hogy nem volt egy akkora hely, ahol az egész tábor egyszerre kényelmesen elfért volna, de már tavaly és idén is a helyi önkormányzat rendelkezésünkre bocsátott egy nagy sátrat, így az előadásokat szép természeti környezetben, jó levegőn, kényelmesen tudtuk megtartani. Vendéglátóink figyelmességét tapasztaltuk az említetteken túlmenően a táborok

kialakításánál is: mindkettő nagyon barátságos a szépen rendbe hozott, rusztikus épületekkel, kemencés belső udvarral, sok virággal, füves szabad területekkel. Könyveink árusításához is sikerült megfelelő, állandó helyet találni.

Mindez persze csak a külső keretét biztosította annak, hogy immáron harmadszor készülhessünk fel a koncertekre, melyeket Orfűn a Medvehagymaházban, Pécsen a Liszt Ferenc hangversenyteremben, Budapesten pedig az Olasz Intézetben tartottunk. Az, hogy Orfű mindössze 16 km-re fekszik Pécsről, lehetővé tette, hogy Budapesten kívül is nagyobb helyen és többeknek bemutakozhassunk.

Hangversenyeink fogadtatását a külső szervezés mellett a zenei tábor arculata alapozza meg, amelynek két pillére a választott műsor és a közreműködők személye. Mindkettő valódi csodák előkészítője és közvetítője tud lenni, s ennek legjobb fokmérője a külső és belső visszajelzés. Az idei tábor során annyi csodában volt részünk, hogy arra gondoltunk, megosztunk közülük néhányat, másokat is bátorítva ezek révén: Isten ma is éppoly csodásan működik, mint a bibliai időkben. Egyetlen feltétele van, az őszinte, gyermeki hit.

TAPASZTALATOK

Az idei táborunknak már az indulása is kivételes volt. Rendszerint ahogy véget ér a zenei tábor, szinte máris elkezdődik a következő szervezése. Ezúttal azonban nem így történt. Telt-múlt az idő, s nem nagyon volt ötletünk, milyen darabokat tűzzünk műsorra. Ekkor terelődött figyelmünk egy olyan zeneműre, amely Magyarországon egyáltalán nem ismert, a kottáját sem lehetett itthon beszerezni. Évekkel ezelőtt egy külföldön élő magyar énekes testvérünk ajánlotta, aki közreműködőként ismerte meg, és említette, hogy a tartalma egyedülálló, az üzenetünk lényegét szólatatja meg. Ez a mű Louis Spohr *Die letzten Dinge* (*A végső események*) című oratóriuma.

Istenünk gondviselését éreztük a művel kapcsolatban, amely éppen olyan felfedezésnek bizonyult, mint korábban Mendelssohn *Illés* oratóriuma és zsoltárfeldolgozásai. Ahogy megismertük Spohr oratóriumát és keletkezési körülményeit, egyre nyilvánvalóbbá vált, hogy ihletett mesterműről van szó, amely a végidők eseményeit kizárólag bibliai idézetekkel mutatja be, elsősorban Jelenések könyve alapján. Ám nem teátrális módon, hanem Krisztusra összpontosítva mint áldozati Bárányra, mint júdabeli oroszlánra, igazságos Bíróra, aki végtelenül szereti az embert, és a végsőkig elmegy a megmentésünkért. A mű felidézi ígéreteit, feddéseit, felszólításait, a hármas angyali üzenetből az első kettőt. Nem apokaliptikus vízióval zárul, ami a címe alapján esetleg sejtethető lenne, hanem az új ég és új Föld bemutatásával, ahol nem lesz többé sem fájdalom, sem halál. A kétrészes oratórium első része Jézus magasztalása, azaz eseménysor bemutatása helyett himnikus jellegű. A későbbiekben is ez jellemzi, ezért is olyan magával ragadó.

A közel másfél órás műből idén csak félórányit tudtunk bemutatni, de jövőre az egész oratóriumot szeretnénk előadni.

Amikor megszereztük külföldről az oratórium kottáját, láttuk, hogy minden szépsége és idősze-

rű üzenete mellett komoly kihívás számunkra az előadása, mivel kórus és vonóskar mellett szükség volna sok fúvósra is, akiknek igencsak híjával voltunk. Gondolkodtunk, beszélgettünk, terveztünk és imádkoztunk. A mű mondanivalóját nagyon fontosnak tartottuk, és mivel koncertjeinken az Ige is megszólal, úgy gondoltuk, hogy az oratórium bemutatásával Jelenések könyvére irányíthatjuk a hallgatók figyelmét. Úgy döntöttünk, hogy belevágunk, és hitben elindulunk. A továbbiakban Isten vezetését, segítségét minden lépésnél megtapasztaltuk, így végül összeállt a fúvóskar is. Zenészeink hívták fúvós ismerőseiket, akik örömmel jöttek. Ezek az alkalmak mindig lehetőséget kínálnak arra is, hogy a vendégként közénk érkező zenészek is hallják az Igét. Van olyan testvérünk, akit annak idején vendégként hívtunk a zenekarba játszani, és annyira megragadta őt az evangélium, hogy pár évvel később megkeresztelkedett.

Egy nagyon szép tapasztalatot hadd emeljünk ki a sok közül. Idén júniusban lehetőségünk nyílt egy jótékonsági hangverseny megtartására Budapesten, az Aranytíz Kultúrházban. A hangversenyen összegyűlt adományokkal a Mozgássérültek Budapesti Egyesülete által kiválasztott két, fogyatékossgal élő, fiatal művészt támogattunk: egy szájjal-lábbal festő fiatalembert és egy kürtös

lányt. A jótékonysági hangverseny után vetődött fel a gondolat, hogy – mivel nem volt még kürtösünk – el kellene hívni a lányt a táborba. Örömmel vállalta, így ő is részt vett a zenekar munkájában.

Hangversenyünk műsorának gerincét tehát a Spohr-oratórium képezte, s mellette műsorra tűztünk három másik művet, melyet fiatal zenész testvéreink adtak elő. Lélekemelő volt hallgatni a gyönyörűen megszólaltatott zeneműveket, hálások vagyunk Istennek a fiataljainknak adott

tehetségért. Mindhárom koncertünkön éreztük Istenünk támogatását, és a visszajelzésekből is kiderült, hogy a vendégeket megérintette, amit hallottak. Az orfűi hangversennyel kapcsolatban külön élmény volt, hogy nem a teremben tartottuk meg, ahová elég kevesen férnek be, hanem a Medvehagymaház előtt, a Pécsi-tavon álló szabadtéri színpadon.

A pécsi hangversenyen minden eddiginél többen voltak. Az orfűi tónál ismerkedtünk meg valakivel, akit elhívtunk a pécsi koncertre. A koncert után azt mondta, hogy legközelebb is szóljunk neki, mert pécsi ismerőseit is el akarja hozni, annyira tetszett neki az előadás.

Az egyik vendég fúvósunktól nem tudtunk elbúcsúzni az Olasz Intézetben tartott koncertünk után. A neki írt levélre azt válaszolta, jobb, hogy így történt, és nem találkoztunk a hangverseny után, mert annyira a hatása alatt volt, hogy tíz percig zokogott, meg sem bírt volna szólalni.

Ki tudja, hány szívben ültethettünk el egy-egy magot? A hivatásos zenészek megköszönték, hogy meghívtuk őket és velünk muzsikálhattak. Mi pedig Isten gondviseléséért vagyunk nagyon hálások: a sok közös tapasztalatért, a lélekemelő zeneműveikért, és nem utolsósorban karmestereinkért, Cséfalvay Dánielért, aki már harmadik éve teljes odaszánással és elhivatottsággal vezényli az énekkart és a zenekart, segít mindkettő betanításában. Lelkesedése, szakmai felkészültsége nagyban hozzájárult koncertjeink magas színvonalához csakúgy, mint állandó szoprán szólistánké, Czabán Angelikáé. Mellette Kassainé Garamvölgyi Rita, Erdész Gábor és Makkos Ambrus énekelték a Spohr-oratórium szólóit. Idei műsorunkat Makkos Noémi trombitaszólóival, Geiger Nikolett, Geiger Estilla, Anna-Sofia Bonino és Minya Flóra pedig Vivaldi *La Follia* c. művének igényes tolmácsolásával gazdagította.

Jövőre szeretettel várjuk azok jelentkezését is a zenei táborba, akik ezen a nyáron valamilyen oknál fogva nem voltak velünk. Bátorításul elmondhatjuk, hogy a mű betanulása és előadása során megannyi közös lelki élményben, közös felfedezésben volt részünk.

A zenei táborosok számára a legfontosabb cél Isten megdicsőítése, önkifejezési eszközként használva a zenét hitünk, belső meggyőződésünk megismertetésére. Nagyon hálások vagyunk közösségünk tagjainak, hogy ebben maximálisan támogatnak bennünket, s isteni segítséggel újabb és újabb távlatok nyílnak előttünk. Nagyon örülünk a minden eddigit meghaladó, közel 1,3 millió forint adománynak is, amellyel ismét hozzájárulhattunk a havadtői árvaház működtetéséhez.

Soli Deo gloria! Egyedül Istené a dicsőség!

Tóth Judit, Vigh Ágnes

Édesanyám tapasztalataiból

„Mivel fizessek az Úrnak minden hozzám való jótéményéért?” (Zsolt 116,12)

„Javunkra szolgál, ha Isten minden ajándékát frissen tartjuk emlékezetünkben.” (Ellen G. White: Jézus élete; A hit érintése c. feje.)

Édesanyám most lenne 100 éves, 1918-ban született, és 18 éve halt meg. Mivel az első világháború végén jött a világra, nagyon nehéz élete volt, sokat éheztek és fáztak. Többen voltak testvérek, öt lány és egy fiú érte meg a felnőttkort. Csak néhány esetet említek meg a neki adatott 82 évből, amelyekben Isten gondviselése lett nyilvánvaló:

1. Egészen kicsi korában kútba esett, de szerencsére ki tudták menteni.

2. A II. világháborút Budapesten vészelte át, a város centrumában, egy háromemeletes házban. A földszintet katonai lóistállóvá rendezték be, ahonnan egy alkalommal egy ló lezuhant a pinceszintre, amely óvóhelyül is szolgált. Ahhoz, hogy a lovat valahogy kihozzák onnan, ki kellett bontani az addig csak a pincefalakra rajzolt menekülési kijáratot. Később ez segített a bekövetkezett tragédia idején a menekülésben.

Anyukám heti rendszerességgel katolikus misére járó istenhívő volt. A bombázások alatt a ház lakói a pincében éltek. Anyukám érdeklődéssel figyelte, hogy egy fiatalasszony kislányával sokszor csendben a Bibliát olvasta, amit ő akkor még nem ismert részleteiben. Hamarosan egy bombatalálat miatt két lakás szélességében az óvóhelyre szakadt három emelet törmeléke szinte egy pillanat alatt. Anyukám alig kapott levegőt, de egy tölcseárszerű alakzat alján találta magát. Körülötte mindenkit betemetett a törmelék, egyedül volt. A romok alól valaki erősen szorította a bokáját.

Szörnyű lelki és fizikai erőfeszítéssel tudta kiszabadítani magát. Várnia kellett, míg a szomszédos óvóhelyről a lezuhant ló miatt kibontott átjárót megtisztítva, erősebb férfiak valahogy utat törtek a törmeléken, és így ki tudták vinni őt az óvóhely épen maradt részére. Ahonnan kivitték, ott a többiek mind meghaltak a romok alatt, a Bibliát olvasó anyuka is kislányával. Szegény férje hazament a frontról, de a családját már nem találta ott, ők valószínűleg már készen voltak az örök életre. Anyámmal azonban még terve volt Istennek.

3. Nemcsak gyermekkorra, de egész élete nagyon nehéz volt. Hét és fél hónapos terhesen szívtrombózis következtében elvesztette apámát. A szülés után még három hónapig bent tartották a kórházban, de kijöve napján megismert egy adventista orvost, aki később egy evangelizációs sorozatra hívta az adventista gyülekezetbe. Anyám értelmes, kitűnő tanuló, logikusan gondolkodó volt, megértette a Biblia igazságait, és el is fogadta. A lehető leghamarabb, 1951-ben megkeresztelkedett.

4. Még kereshetése előtt történt, hogy valamilyen vita alakult ki a felette lakó asszonnyal, amit nem sikerült rendezni. Anyám imádkozott, hogy Isten segítsen neki ebben. Akkoriban jegyrendszer volt, tejet is csak jegyre lehetett kapni az üzletben. Az történt, hogy egyszer csak az ablakpárkányon megpillantott egy papírt. Kiszáratva csengettek, és a felette lakó jött nagy béküléssel, és kérte a tőle anyám ablakpárkányára leesett tejjegyet. Anyám tudta, hogy Isten válaszolt imájára, s így módon helyreállt a baráti viszony.

5. Szívbetegsége miatt egy éven túl is kapta az özvegyi nyugdíjat, de nagyon nehezen éltünk. Egy kicsi, de komfortos lakásunk volt, a szomszédokban sok lakás a leválasztás miatt komfort nélküli volt. Az egyik ilyenben szintén egy egyedülálló nő élt egy kislánnyal, aki szerette volna a mi lakásunkat megkapni. Azt hírsztelte, hogy mivel anyám hívő lett, elveszik a nyugdíját, nem fogja tudni fizetni a lakbért és a rezsit, a lakásból is kiteszik. Nem lett volna hova mennie, mert már

csak az édesapja élt, de ő is anyám bátyjánál. Valójában nagyon megijedt ezektől a fenyegetésektől. Ezt követő tapasztalatát élete során sokszor, sokaknak elmondta, szinte újra és újra átélve azt.

Sírva borult le imádkozni, és így szólt: „Vigasztalj meg, Uram, mert rajtad kívül senkim sincs.” Ekkor kinyitotta Bibliáját – amiből megismerte és megszerette Istent –, és a szeme erre a szövegre pillantott: „*Én, én vagyok megvigasztalótok!*” Nagyon megdöbbenett és megörvendezett ez az azonnali válasz. Úgy érezte, hogy ott van Isten mellette. Ekkor elolvasta Ésaías könyve 51. fejezetének 12–16. verseit:

„Én, én vagyok megvigasztalótok! Ki vagy te, hogy félsz halandó embertől? Ember fiától, aki olyan lesz, mint a fű?! Hogy elfeledkeztél az Úrról, Teremtődről, aki az eget kiterjesztette, és a földet megalapította, és hogy félsz szüntelen minden napon nyomorgatódnak haragjától, aki igyekszik elveszteni? De hol van a nyomorgató haragja? Hirtelen megszabadul a fogoly, és nem hal meg a veremben, kenyere sem fogy el, hiszen én vagyok az Úr, a te Istened, aki megreszkettem a tengert, és zúgnak hajjai, seregeknek Ura az én nevem? És adtam beszédemet a te szádba, és kezem árnyékával fedeztelek be, hogy újonnan plántáljam az egeket, és megalapítsam a földet, és ezt mondtam Sionnak: Én népem vagy te!”

Minden mondata neki szólt, hogy ne féljen senki nyomorgató haragjától, hiszen a Teremtő, a seregek Ura a védelmezője, sőt az Ő beszédét adta szájába. Ezzel biztatta Isten igazságának megvalósására. Erre hamarosan alkalma is adódott. Behívták az egyik minisztériumba a nyugdíjügye miatt. Az ügyintézés alatt anyám bátran bizonyosságot tett, ami az 1950-es évek első felében nem volt kockázat nélküli. Azt mondta, hogy a hivatal dolgozói is Isten akaratából vannak ott, és addig, ameddig Ő jónak látja. A beszélgetés azal végződött, hogy megkérdezték, nem lép-e be az MSZMP-be, a kommunista pártba, mert ilyen meggyőző emberekre van szükségük. Természetesen nemet mondott, de a nyugdíját ezután sem vették el.

6. Második házassága megkötésekor ő maga mondott le a nyugdíjáról. Ezután egy nagyon problémás házassága következett, abból született két gyermekének szinte folyamatos elválasztása tőle végül idegösszeomlásba taszította. Ebből élet-hosszig tartó betegség következhetett volna, de újból segítséget kapott. Elmondta, hogy összeroppanása előtt a gyerekek sorsa miatti elkeseredésében és aggodalmában már-már arra gondolt, hogy talán azoknak van igazuk, akik szerint nincs Isten. (Pedig ott volt az ésaiási vigasztalásban a figyelmeztetés is: „*Vagy elfeledkeztél az Úrról, Teremtődről?*”) Hamarosan rájött azonban, hogy ez a rossz gondolat okozhatta összeroppanását, ez elválasztotta Istentől, és megszüntette bizalmát Benne, tehát az ellenségtől volt. Ezért nagyon megbánta, és Isten bocsánatát kérte. Ezután betegsége is javulásnak indult. Nagyon ragaszkodott Istenhez, és mindig szívesen olvasta a Bibliában törvényeit, akaratát, melyet igyekezett betartani.

7. Végül egy kicsit örömtelibb tapasztalattal zárom. Lábadozása során nagyon kevés táp-pénzt kapott, és egy alkalommal sokat vívódott, hogy abból a kevésből hogyan fizesse be a tizedet, mert így sem elég szinte semmire. Azután mégis helyesen döntött, szombaton befizette a tizedet. De milyen csodálatos Istenünk van! Azt mondja Malakiás 3,10-ben: „*Hozzátok be a tizedet mind az én tárházamba... és ezzel próbáljatok meg engem...*” Gyülekezetünk utcájában laktak rokonaink, és szombat végeztével meglátogattuk őket. Éppen ott volt náluk egy másik kedves rokonunk, akitől Anyám a befizetett tized tízszeresét (tehát teljes havi kis jövedelmét) megkapta ajándékba. Így válaszolt Isten azonnal a helyes döntésre.

Ne felejtjük el, hogy Isten mindig mellettünk áll, csak vegyük észre mi is, és hálával emlékezünk minden jótételünkre.

Bóka Erzsébet

A tékozló leány hazatérése...

Kedves Testvérek!

A pécsi gyülekezetben 2007. május 26-án volt a keresztségem. Tizenegy évvel ezelőtt kötött az Úr velem szövetséget, és én Ővele.

Lelki útravalóul kapott keresztségi ígém így szól: „*Én, az Úr, hívtalak el igazságban, és fogom kezdetet, és megőrizlek...*” (Ésa 42,6)

Mindannyian jól ismerjük Jelenések könyvéből az efézusi gyülekezetnek írt ígét, mely így szól: „*De az a mondásom ellened, hogy az első szeretetedet elhagytad.*” (Jel 2,4)

Mit tehetek azért, hogy az első szeretet állapotából ne essem ki, illetve, ha ki is estem, minél előbb visszatérhessek oda? Ez a gondolat mindig is foglalkoztatott engem. Ezért is fontos számomra, hogy minden évben hálás szívvel visszamemlékezzem a keresztségem napjára, hogy soha ne felejtsem el, mit is köszönhetek a jó Istennek, honnan, milyen mélységekből szabadított meg. A hála folyamati túlcsozdulnak bennem, egyszerűen nem tehetem meg, hogy hallgassak. Ahogy ezt az 50. zsoltár 15. versében is olvashatjuk: „*Hívj segítségül engem a nyomorúság idején, én megszabadítalak téged, és te dicsőítesz engem.*”

Életem elfolyt-eltelt idejében többször is éreztem, hogy a jó Isten próbál a lelkemre beszélni, kihívni egy olyan világból, ahol nem éreztem jól magam. Valami más, valami jobb után vágyott a lelkem, amit akkoriban még nem tudtam pontosan megfogalmazni sem. Biztosan ezért is történt, hogy egyik betegségből a másikba estem. Egyik operáció követte a másikat. Míg aztán már lehetetlen volt számomra dolgozni, leszázalékolta. Majd az újabb orvosi bizottság állapotomat véglegesnek, nem rehabilitálhatónak állapította meg, és 100 %-os rokkanttá minősítettek.

Nagyon elkeseredtem: alig 40 évesen most hogyan tovább? Az önsajnálát ördögi köréből Isten különleges tervének köszönhetően tudtam csak kimozdulni. Igaz, ezt akkoriban még nem így fogtam fel.

A családtagjaim sorra betegedtek le: férjemnek szív műtété volt, apósom és fiam daganatos betegek lettek, anyósom Alzheimer-kórban szenvedett stb. A velük való törődés elfordított a magam bajával való túlzott foglalatosságtól. Ez volt az első nagyobb lépés, amivel Isten megszólított. Ahogyan a Példabeszédek könyvében is olvashatjuk: „*A kékek és a sebek távoztatják el a gonoszt, és a belső részekig ható csapások.*” (Péld 20,30)

A sok betegségnek „köszönhetően” nem tudtam dolgozni, így lehetőségem nyílt bibliai előadásokon részt venni. Az első előadás-sorozat, amin részt vettem, Reisinger János tartotta a Szeretet himnuszáról... ez felnyitotta a szemeimet, tudtam erre van szükségem, ez lesz az út, amin járni szeretnék. Ugyan még 5-6 év eltelt, mire meg tudtam hozni a döntést, hogy szeretnék megkeresztelkedni.

Ekkor történt életem legmeghatározóbb történése. Keresztségi tanításom első alkalma után pár nappal történt egy tragikus esemény a családban: Meghalt édesanyám, de nem természetes halállal, önkezeléssel vetett véget az életének. Úgy éreztem, hogy az egész világ rám szakadt, teljes kétségbeesés, marcangoló önvád törtek rám. Nem értettem, hogy ilyen szörnyűség miért történik velem, és miért pont most, amikor éppen Isten útját szándékoztam választani?

Most már tudom, hogy volt valaki, a nagy ellenség, aki így akart eltántorítani, de Isten ezt is a javamra tudta fordítani. Árvai Márti személyében Isten küldött nekem egy szelíd és türelmes tanítót, aki által megmentette a lelkemet. Most már azt is tudom, azt is megértettem, Isten előre tudta, hogy ez a szomorú esemény bekövetkezik a családban, és Ő indította fel a lelkem, hogy annyi tétovázás után pontosan akkorra érjen meg bennem a döntés, hogy Őt válasszam,

amikor a legnagyobb segítségre volt szükségem. Tudta, hogy ezzel a tragédiával egyedül nem fogok tudni megbirkózni. Megmutatta nekem a kiemelkedés útját!!!

Ezekért a történésekért, és még számtalan hasonló miatt, nem tudnám elmondani, hogy mennyire hálás vagyok Istennek, hogy ennyi nehézség és próba között is megtartott. Hálás szívvel megköszönöm a nehéz élethelyzeteket, mert ezek voltak a legnagyobb tanítóim. Az én konok, önző természetemnek pont ezekre a próbákra volt szüksége!!!

Záró gondolatként, bátorításul magamnak és Nektek, akik e sorokat olvassátok, egy Igét és egy rövid versemet (melyre hitem szerint az Úr indította fel a lelkemet) szeretném hálám és köszönetem jeléül megosztani Veletek:

„De akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a saskeselyűk, futnak, és nem lankadnak meg, járnak, és nem fáradnak el!” (Ésa 40,31)

Testvéri szeretettel: Bessenyeiné Harmati Gyöngyi a kaposvári gyülekezetből.

Utóirat: Keresztségem 10. évfordulójára írt két versem ezeken a linkeken olvasható:

Tíz évnyi hála és köszönet... <https://abekessegszigete.blogspot.com/2017/05/tiz-evnyi-hala-es-koszonet.html>

Egy évtized mérlegén: <http://abekessegszigete.blogspot.hu/2017/05/egy-evtized-merlegen.html>

A metamorfózis csodája...

Gyermekem, szólt hozzám az Úr:
Akarsz pillangószárnyakon röpdülni?
Szálldosni virágról virágra?
Rámosolyogni a színes világra?

Szeretnék, Uram, szóltam csendesen,
Te tudod, mindennél jobban szeretném.
De nincsen nekem szárnyam és
Fényben táncoló pillangó sem vagyok.

Csupán rusnya hernyóként bujkálok
A levelek fonákján, csak meg ne lássanak.
Tán ki is csúfolnának, amiért többre-jobbra
Vágyom, a Te pillangód szeretnék lenni.

Istenem, szeress ki engem ebből a
Rusnya hernyóttestből, segíts légies,
Kecses, Feléd törekvő pillangóvá válni, aki
Soha nem felejt el, honnan is szabadult.

Biblia-körök magyaroknak a Titanic városában

Bár az észak-írországi Belfast városában építették a *Titanicot*, ám a dél-angliai Southamptont is joggal tekintik a Titanic városának, mivel 1912 áprilisában innen indult el a hajók titánja végzetes útjára. A város ma is őrzi a hozzá kapcsolódó emlékeket múzeumai, emlékművei, utcai dekorációi és emléktáblái által. Vajon a Titanic által vált-e olyan híressé, vagy a déli tengerpart vonzza-e az embereket a városba, nem tudni, de egy biztos, mégpedig az, hogy egyre több magyar dönt úgy, hogy Southamptonban kezd új életet, vagy folytatja itt máshol megkezdett angliai életútját, főként Londonból vagy egyenesen a régi nagy Magyarország földjéről.

A városban élő magyaroknak csak egy kisebb része, akik inkább az elszigetelődést választják, akik jellemzően nem keresik a kapcsolatot más honfitársaikkal. Van viszont egy nagyobb, lazábban szövődő mag, akik alkalmanként összejár-

nak magyar találkozókra, vagy közösen sportolnak, szórakoznak. Emellett a magyar társadalmi és kulturális életet támogatja a helyi szervezésű magyar iskola, ahol havonta egyszer egy vasárnap próbálják a magyar tudást és hagyományt ápolni az itt tanuló magyar gyerekek. Ezek a magyaroknak szánt események leginkább a Facebookon szerveződnek.

Milyen értéket hozhat egy vagy több magyar származású helyi adventista a magyarok itteni életébe? A misszióparancs ebben a helyzetben is érvényes: „*Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvé őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében, tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam néktek, és íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.*” (Mt 28,19–20)

Férjimmal eljöttünk Magyarországról, keresve azt, hogy hol szolgálhatnánk az Úrnak és az embereknek, hol mit tehetnénk azért, hogy hirdessük „*annak hatalmas dolgait, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el*” bennünket (1Pt 2,9). Tavaly ősz végén és tél elején különösen gyakran gondolkodtunk és beszélgettünk arról,

hogy miként kellene ennek a feladatnak igazán nekikezdeni. Helybéli közös szombatjaink alkalmával megérett bennünk, hogy indítsunk Biblia-kört magyaroknak. Bár van angol adventista gyülekezet a városban, de szerettünk volna semleges helyszínt találni és biztosítani ezeknek az alkalmaknak. A város minden nagyobb kerületében van Community Centre (amolyan közösségi ház), ahol lehetőség van kisebb vagy nagyobb terem bérlésére. Abban a kerületben sikerült bérelni termet, ahol átlagosan több magyar él, és a hely megközelítése is könnyű gyalogosan, tömegközlekedéssel vagy autóval is. Első alkalommal másfél órára béreltük ki a termet, amit azóta két óra időtartamra növeltünk.

Imáinkban Istentől kérve bölcsességet úgy látuk jónak, ha az első Biblia-körön egyfajta alapot teremtünk a továbbiakhoz, ezért témaként a Biblia keletkezéstörténete, a kanonizáció, a régészeti leletek témával foglalkoztunk. Ezek háttérén megvizsgáltuk, hogy a Biblia vajon legendák tárháza, vagy napjainkban is aktuális irodalom. Magyarországról sikerült teljes Károli-Bibliákat szereznünk, így a Biblia-körök alkalmával az alapművet is biztosítani tudjuk a résztvevők számára.

Első összejövetelünk február elején volt, amit azóta nagyjából két-három heti rendszerességgel igyekszünk tartani. Minden alkalmat a helyi Facebook-csoportokban hirdetünk meg, így értesülnek róla a városban és a környékén élő magyarul beszélők. Ez tűnik a legegyszerűbb és leghatékonyabb módnak elérni embereket, hiszen a legtöbbszörnek már okostelefon által a Facebook a leggyorsabb információforrás. Élnünk kell ezzel a lehetőséggel, kihasználva a missziós célokra.

Jelenleg három lelkes, érdeklődő magyar jár rendszeresen, mindegyiküknek komoly kérdéseik vannak a Bibliára és az Istennel való személyes kapcsolatra vonatkozóan. Emellett két másik személy is el-ellátogat, amikor lehetősége van, és a téma is érdekli őket. Az első alkalmak egyikén meglehetősen sok kérdéssel találtuk szembe magunkat, így arra kértük a résztvevőket, írják le

ezeket nekünk, és mi megpróbáljuk a soron következő Biblia-körök témáit eszerint felépíteni, választ adva rájuk.

Néhány kérdés azokból, amelyek a kezdetek során felmerültek: „Miért teremtett meg minket Isten? Mi a küldetésünk a földön? Mit kellene tennem, hogy megértsem, mi a célja Istennek velem? Mi lesz a halál után? Ha a mennybe jutunk, ott mi vár ránk? Milyennek képzeljük el a mennyszágot? Mit fogunk ott csinálni? Csak a tudatunk jut a mennybe, vagy fizikailag is ott leszünk? Van e saját akaratum?”

Kérdéseik alapján már több témával foglalkoztunk, mint például: Teremtés vagy evolúció? Az özönvíz. A Bábel tornya. Hogyan ismerhetem meg a jövőmet? Mit ír a Biblia a mennyszágról? Jézus, az ember barátja. Kulcsfordulás szívünk ajtajában stb.

Igyekszünk a kérdések mentén felépíteni a témákat, és közösen válaszolni rájuk a Biblia segítségével. Minden Biblia-kör végén újabb és újabb kérdések, témák jönnek elő, amelyek segítenek bennünket a következők kiválasztásában. Így a nyáron már téma volt a halál és a feltámadás, valamint a Tízparancsolat is. Ez utóbbit három alkalommal tanulmányoztuk. Első alkalommal azt vizsgáltuk meg, hogy napjainkban, a mi életünkre nézve is érvényes-e a Tízparancsolat, valamint a Tízparancsolat kihirdetése előtti időszakot is megnéztük bibliai alapon. A másik két Biblia-körön pedig az első, majd pedig a második kőtábla parancsolatairól alakult ki hasznos beszélgetés. Nagy meglepetés volt számukra az is, hogy mi a története a vasárnapünneplésnek. Reméljük, Isten kimunkálja egyéni életükben a nyugalomnap ünneplésének reformját.

Az őszi időszakra is kialakultak újabb és újabb témák érdeklődéseik alapján, így beszélni fogunk napjaink keresztény ünnepeiről (húsvét, karácsony, pünkösd) a Biblia fényében, az angyalokkal kapcsolatos témakör mellett az egészséges életmód a Biblia mérlegén és az imádság is tervben van.

Örömmel tölt el bennünket, hogy mind az öttükkel személyes kapcsolatot, barátságot is sikerült kialakítanunk, kirándulás és közös hosszú hétvége keretében még több időt tudtunk együtt tölteni, egyfajta összetartó csapat alakult ki, akiknek tagjai igyekeznek egymásnak kisebb-nagyobb segítséget nyújtani, ha kell, és ha tudunk. Az Úr a dicsőség és a hála, hogy hárman már eljöttek velünk egy otthonunktól kb. 50 kilométerre fekvő város, Salisbury konzervatívabb adventista gyülekezetébe. Elsődleges célunk, hogy az evangéliumot, a tiszta igét hirdessük nekik, hogy általa még jobban megismerjék „az egyedül igaz Istent, és akit elküldött, Jézus Krisztust” (Jn 17,3).

Örülünk, hogy eszközök lehetünk Isten kezében, akik segítenek választ találni a Biblia-kör résztvevőinek kérdéseire. A három állandó résztvevő rendszeresen látogat valamilyen angol gyülekezetet, reméljük, hogy emellett sikerül számukra a továbbiakban is a tiszta igazságot, a sola Scripturát közvetíteni, illetve kérdéseikre is választ adni.

Jelenleg hárman igyekszünk magyar adventistaként eleget tenni az Úr parancsának, és tanítványokká tenni az érdeklődőket. A Biblia-körök témáit hármunk között osztjuk fel, alkalmanként egyikünk készül. Év elején még öten szerveztük az alkalmakat, de ketten hazaköltöztek. Reméljük, hogy az Úr indít másokat is erre a misszió-

ra, akár ebbe a városba költözve, akár máshol. Reméljük, hogy elhív más adventhívókat is arra, hogy hirdessék az igét a külföldön élő magyaroknak. Fontos terület ez is, hiszen egyre többen hagyják el a Kárpát-medencét, és keresnek munkát, lehetőségeket más országokban. Ezeket az embereket is el kell érni. Ellen G. White írja: „Úgy közelíthetünk meg bármilyen rendű embert, ha ott keressük fel, ahol van. Az emberek ritkán keresnek fel bennünket önszántukból.” (*Jézus élete, A kánaeni menyegző c. fejelet.*)

Ellen G. White felhívja a figyelmünket arra, hogy ezt a munkát végezni kell nagyvárosokban: „Igen sok nagyváros még mindig nélkülözi az evangéliumi üzenetet és annak világosságát. Akik elhanyagolják az utolsó intó üzenet hirdetését, nagyon megbánják majd. Üzenetemet nekik ez: Szervezzetek csoportokat, akik a nagyvárosokban megkezdhetik a munkát. Keressetek megfelelő helységeket előadás-sorozatok tartására. Terjesszétek kiadványainkat. Komolyan törekedjétek közel kerülni az emberekhez.” (Letter 106., 1910)

Külföldön élő magyar adventhívóként felelőségünk van a lakhelyünk, városunk környezetében élő magyarokért, hiszen mi nyelvi akadály nélkül tudjuk hirdetni az igét ezeknek az embereknek, ott tudjuk felkeresni őket, ahol vannak, abban az országban és városban, ahol élnek.

Hálásak vagyunk Istennek, hogy kimunkálta bennünk az elhívást az evangélium hirdetésére ezen a különleges – a létszámot tekintve egyre növekvő – területen, a külföldön élő magyarok között. Kívánjuk, hogy más külföldön élő vagy külföldre költöző magyar testvér is átélhessen hasonlóan szép élményeket. Kívánjuk azt is, hogy magyarországi testvéreink is megtapasztalhassanak hasonló áldásokat azzal, hogy új és új – lakhelyükről könnyen megközelíthető – városokban indítanak Biblia-köröket, előadás-sorozatokat vagy más evangelizációs alkalmakat.

Sipos Gyöngyi (Anglia)

MAGVETÉS KÖZBEN

- Tapasztalatok a könyvevangélista munkában

Avég idején élünk. Az idők rohamosan beteljesedő jelei hirdetik, hogy Krisztus eljövetele a küszöbön áll. Ünnepeles és fontos időszakban élünk. Isten Lelke fokozatosan, de biztosan visszavonul a földről. Isten kegyelmének megve-tőit már most csapások és büntető ítéletek sújtják. Szárazon és vízen baljós szerencsétlenségek követik egymást. A társadalom nyugtalan, háborús hírek járnak. Mindez a leghatalmasabb események közelségét jelzi. (Bizonyágtételek, IX. köt., 5. o.)

Ez mire kellene hogy készítessen minket?

Az evangéliumot tartalmazó könyvek terjesztése a lehető legjobb és legsikeresebb mód arra, hogy eljuttassuk az emberekhez a jelen fontos igazságait. Akik a könyvterjesztés terén dolgoznak, az Úr legszentebb munkáját végzik, és az Ő akaratát teljesítik akkor, amikor olyan embereknek szolgálnak, s azok megmentéséért fáradoznak, akik még nem ismerik a jelenkornak szóló igazságot.

Szeretnénk bátorításul néhány tapasztalatot megosztani veletek, amelyeket Hévízen, állandó árusítóhelyünkön szereztünk.

Egy harminc év körüli férfi állt meg az asztalunk előtt, és elkezdte nézegetni a könyveket. Tekintete *A nagy küzdelem* c. kötetnél időzött, amelyben képek is vannak. Kézbe vette, forgatta ezt a könyvet, több helyen beleolvasott, kb. 15–20 percen keresztül. Hagytam, hogy nyugodtan olvasson, majd elmondtam, hogy ez a könyv a kereszténység 2000 éves történelmét tartalmazza. Miután letette, *A valdensek története* c. könyvet vette kezébe. Ezt is ajánlottam elolvasásra, majd elmondtam neki, hogy jártunk a Cotti-Alpokban,

azokban a templomokban és a múzeumban is, ahol az emléküket őrzik. Voltunk abban a barlangban is, ahol istentiszteletra gyűltek össze, és ahol fáklafénynél másolták a Biblia egyes könyveit, amelyeket kereskedőkként járva Európát az őszinte érdeklődők otthonában hagytak. Felmentünk a Vandalino hegyre, ahol gyermekeik fejét a sziklához verdesték szüleik szeme láttára, őket pedig a mélységbe taszították, csak azért, mert nem hódoltak be a római egyháznak.

Azt láttam, hogy figyelmesen és érdeklődve hallgatta. Majd megkérdeztem tőle, hogy mióta foglalkozik a Biblia olvasásával? Így válaszolt:

– A Pázmány Péter Hittudományi Egyetemen végeztem, és annak az egyháznak vagyok a tagja, amelyről Ellen G. White *A nagy küzdelem* c. könyvében ír.

Erre én ezt válaszoltam:

– Kétféle kereszténység létezik – van a hatalmi kereszténység, és a biblikus kereszténység, amely a Szentírásra alapozza hitét. Leírja ez a szerző a könyvében azt is, hogy nagyon sokan vannak a római katolikus egyházban, akik teljes szívvel keresik Istent, szeretik és szolgálják Őt, de még nem jutott el hozzájuk a teljes világosság. Isten ki fogja szólítani, és üdvösségre vezetni őket Szent Lelke és Igéje által. Minden egyházból kihívja a hűségeseket, mert Ő nem az egyházakat egyesíti, hanem az egyéneket a különböző egyházakból. Jézus azt mondta: „Az én juhaim hallják az én szómat, és követnek engem” – nem egyházat, nem papot, nem püspököt, hanem Őt.

Ezt hallva felragyogott a szeme, és az arckifejezésén láttam az örömet. Elbúcsúzott, és mikor tett néhány lépést, utána szóltam, hogy egy pillanatra még jöjjön vissza, és felajánlottam neki *A nagy küzdelem* c. könyvet ajándékba, amit öröm-

mel elfogadott. Mondtam neki, ha talál benne olyan szakaszt, ami nem áll meg a Biblia mérlegén, nem haragszom meg, ha visszahozza.

Egy négynapos rendezvényen egy erdélyi származású, középkorú házaspár több könyvet is megvásárolt. Hosszabb beszélgetésünk is volt velük, és a végén egy *A nagy küzdelem* c. könyvet ajánlottunk ajándékba nekik. A könyv tartalomjegyzékét megmutattam, és megjegyeztem, hogy csodálatos reménységgel zárul ez a földi küzdelem. Ezt az ajánlást egy ott álló másik hölgy is hallotta, aki a könyveket nézegette. Majd ez a hölgy elment, és fél óra múlva pénztárcájával jött vissza, s azt mondta: „Azt a könyvet szeretném megvásárolni, amit annak a házaspárnak adott, nem tudom mi a címe, de ahogy ajánlotta, az nagyon megfogott, és el szeretném olvasni. Megmutattam neki a könyvet, amit megvásárolt, és ajándékba egy *Hiszékenység vagy bizonyosság* c. kiadványt adtunk neki, aminek nagyon örült. Két nap múlva a barátnőjével jött vissza, aki szintén ugyanezt a könyvet kérte.

Sokan visszatérnek hozzánk, akikkel beszélgettünk, vagy akik vásároltak nálunk. Megkeresett egy fiatal hölgy, akivel két évvel ezelőtt egy hosszabb beszélgetésem volt, mert válságban volt a házassága. Akkor ajánlottam neki a *Tűzbiztos házasság* c. filmet, és azt tanácsoltam, hogy ne hozzon meg gondolatlan döntést, ne a felzaklatott érzelmeire, hanem az értelmére hallgasson. A legjobb házasságban is lehetnek konfliktusok, ezek elkerülhetetlenek, de meg kell tanulni ezeket kezelni, elrendezni, és nem a válás a megoldás kulcsa, hanem a szeretet és hűség megtartása minden körülmények között. Nagyon örült a találkozásnak, és nagyon hálással köszönte az akkori beszélgetést, ami sokat segített neki. Átnyúlt az asztalon, hogy kezem fogjon velem, és a kézfogásából éreztem, hogy tényleg na-

gyon hálás, mert úgy megragadta kezem, olyan erővel, mintha az életét mentettem volna meg.

Egy 65–70 év körüli házaspár nézegette a könyveket, majd a férfi hangosan elolvasta egy könyv, a *Nincs többé halál* címét. Biztattam, hogy érdemes beleolvasni, és ajánlottam, hogy ugyanabban a témában van még két könyvünk, a *Ha meghal az ember hol van ő?* és a *Mit mond a Biblia?* egy fejezete. Mire ő azt válaszolta, az nem érdekli, hogy mit mond a Biblia. Elmondtam neki, hogy az utóbbi nagyon sok kérdésre válaszol, mint például honnan van a rossz és a bűn:

– Ezt a kérdést nagyon sokan felteszik nekem, és azt is; ha Isten létezik, és ha Ő Mindenható, miért túri ezt a sok gonoszszágot?

Erre ő így válaszolt:

– Én jó ember vagyok, én nem vagyok gonosz. Még a kóbor macskát is megetetem, és gondoskodom róla.

Ezt válaszoltam neki:

– Ha ön még a kóbor macskát is megeteti, mert szereti, mennyivel inkább szeret bennünket Isten, és gondoskodik rólunk, hiszen Ő a mi Teremtőnk és Gondviselőnk.

Majd így folytattam:

– Mivel ma ön az első érdeklődő az asztalnál, ha szívesen fogadja ezt a könyvet, Önnek szeretném ajándékozni.

Kezébe vette, és érdektelenül belelapozott, majd letette, és így szólt:

– Nyugdíjas pilóta vagyok, itt van a szép feleségem, mindenem megvan, amire vágytam ebben az életben.

Erre így válaszoltam:

– Ha élete során eddig sohasem tapasztalta azt, hogy szüksége van Istenre, még megtapasztalhatja. Beszélgettem már egy 88 éves repülőezredessel is, aki elmondta, hogy szolgálata során tíz alkalommal is előfordult, hogy másodperceken múltott életben maradása, mivel súlyos, életveszélyes helyzetbe került, de mindig Istenhez imádkozott, aki minden alkalommal megtartotta az életét és a repülőgépet. Ezért ő mélyen hisz Istenben.

Ezt hallva a férfi lehajtotta a fejét, és a gondolataiban elmélyedve ezt mondta:

– Egy alkalommal én is veszélyes, nehéz helyzetbe kerültem. Borús, nagyon felhős volt az ég, viharos erejű szél fújt, elfogyott az üzemanyagom, és meg kellett kíséreljem a leszállást. Szinte semmit nem láttam, és nagyon nehezen találtam a leszállásra alkalmas helyet, de végül szerencsém volt, és sikerült leszállni.

Erre csak azt válaszoltam:

– Igen, van, aki ezt szerencsének, és van, aki isteni gondviselésnek nevezi.

Lassan búcsúzkodni készültek, majd a szép feleség, aki eddig csak állt és hallgatott, most megszólalt, és azt mondta:

– Ha te nem akarsz elfogadni ezt a könyvet, akkor én elfogadom és elolvasom.

Vágyakozással és örömmel vette magához.

Egy 35–40 év körüli férfi állt meg asztalunknál, és mint ismerősöket, kedvesen üdvözölt bennünket. Később kiderült, már ismertük őt Keszthelyről, ahol egy étterem szakácsa volt. Egy tizenöt perces beszélgetésben elmondta magáról, hogy Budapesten főszakácsként dolgozik, és ezenkívül

Medjugorjébe szokott zarándokutakat vezetni. Majd körülnézett, s a *Gondolatok a Hegyi beszédről* c. könyvet megvásárolta. Elmondta, hogy olvasta ennek a szerzőnek a *Jézushoz vezető út* c. könyvét, és az nagyon tetszett neki. Sietnie kellett, mert hamarosan indult a busz, amivel utazni szeretett volna. Ahogy elment, eszünkbe jutott, hogy ajándékozhattunk volna neki egy MP3-as CD-t, amin hanganyag formában a *Jézushoz vezető út* c. könyvet Nyári István előadóművész olvassa fel halk zene kíséretében. Ezzel a CD-vel már nagyon sok embernek szereztünk örömet, egy református lelkésznek is, aki ifjúsági órán a fiatalokkal fejezetről fejezetre ezt hallgattatja. Azonnal magamhoz vettem a CD-t, és siettem a buszpályaudvarra, a Budapestre induló buszhoz. A sofőr nem volt a helyén, ezért gyorsan felszálltam, és megkerestem a fiatalembert, s azt mondtam neki, hogy ez a mi karácsonyi ajándékunk az ő részére. Örömmel elfogadta és hálásan megköszönte.

Egy középkorú házaspár vásárolt egy könyvet, miután kifizették, még tovább maradtak, nézegettek, lapozgattak. A férfi *A nagy küzdelem* c. könyvet vette kézbe, amelyet Erdélyben nyomtatnak ki, nagyon szép kivitelben, színes képekkel és borítóval. Megkérdezte tőlem, hogy Luther képe van-e a borítón?

– Igen, az ő képe van – válaszoltam, majd említettem, hogy van még egy könyvünk *Luther jelleme* címmel.

Azt is megnézte, majd megmutattam neki *A nagy küzdelem* olcsóbb kiadását, azt gondolva, hogy talán sokallja a másik árát. A tartalomjegyzékét átnézte, majd letette a könyvet, és búcsúzkodásuk előtt megjegyezte:

– Ez a Luther nagyon egyenes jellem volt.

Rájuk kérdeztem, hogy evangélikusok-e?

– Nem, katolikusok vagyunk – volt a válasz, és elindultak.

Három vagy négy lépést tettek, mikor a férfi azt mondta a feleségének, hogy ő mégiscsak megszeretné venni azt a könyvet. Végül meg is vásárolták.

EVANGELIZÁCIÓ

Egy középkorú szászhalombattai házaspár állt meg az asztalunk előtt. A nő nagy érdeklődéssel nézegette a könyveket, először a nagyméretű Bibliát, azután a *Jézus élete*, végül *A nagy küzdelem* c. könyvet lapozgatta. A férje azt mondta neki, hogy válasszon magának nyugodtan a könyvek közül, mert akkor azt kapja tőle ajándékba Katalin-napra. A nő a legnagyobb méretű Biblia mellett döntött, én pedig felajánlottam neki *A nagy küzdelem* című könyvet névnap ajándékkul, amelyet örömmel fogadott.

Egy 30 év körüli hölgy nézegette, hogy tudok-e ajánlani a könyvek közül olyat, ami vigaszt nyújthat egy bánatos szívű, gyászoló férjnek, aki 33 éves feleségét temette el. A nőnek egy szemölcse volt, amit egy évvel azelőtt leoperáltak, de az elrákosodott, és amikor elment vele vizsgálatra, már túl késő volt, és nem tudtak segíteni rajta. Még volt nálunk a *Megtalált remény* c. könyvből, amit a hölgy megvásárolt. Este imánkban azt kértük, hogy ez a férfi vigasztalást meríthessen ebből a könyvből, és rátalálhasson a legfőbb vigasztalóra, a jó Istenre.

Egy középkorú hölgy sétált el a könyves asztal előtt, épp mikor kipakoltam. Bizonytalankodónak láttam, ezért biztattam, hogy nyugodtan kézbe veheti bármelyiket a kirakott könyvekből. Folytattam a pakolást, de határozott készletet éreztem arra, hogy ezt most hagyjam abba, és figyeljek erre a hölgyre. Végül a *Megtalált remény* című könyvet ajánlottam, az alábbi szavak kíséretében:

– Néha vannak nehéz napjaink, csüggedtek, lehangoltak, csalódottak vagyunk. Ebben a könyvben felemelő életsorsok, tapasztalatok vannak arról, hogy emberek nehéz helyzetekben hogyan találtak kapaszkodót, lelki békét, reményt és erőt.

Áadtam neki a könyvet, és megmutattam neki azt a fejezetet, amely engem is felüdített.

– Ha ideje van, olvasson bele! – mondtam neki.

Aadtam neki egy széket is, hogy kényelmesen leüljön, én pedig folytattam a pakolást. Nagyon rövid idő elteltével azt mondta:

– Ezt a könyvet szeretném megvásárolni, nekem most erre nagy szükségem van. Köszönöm, hogy ajánlotta, és köszönöm, hogy ilyen kedves hozzám. Nekem ma találkoznom kellett Önnel. Nagy lelki válságban vagyok, a múlt héten be akartam gyógyszerezni magam, négy napon keresztül nem ettem, csak kevés vizet ittam, csak a plafont bámultam. Banki tartozásaim miatt kerültem szorult helyzetbe. Beláttam, hogy sok hibát követtem el, és sok rossz döntést hoztam életemben, de kértem Istent, hogy adjon nekem még egy esélyt és lehetőséget, hogy talpra tudjak állni. Erőt kaptam Tőle, sikerült összeszedjem magam. Elmentem a bankba, ahol a hitelt felvettem, s kértem őket, hogy még egy utolsó esélyt adjanak, és ne vegyék el a fejem felől a házat. Munkát keresek, megpróbálom törleszteni a hitelt.

– Mondtam neki, hogy a jó Isten az ég madarairól is gondot visel, akkor mennyivel inkább az emberekről. Bölcsességet és erőt ad a munkához, és reménytelen helyzetben is utat nyit előttünk.

Ezekkel a szavakkal búcsúzott:

– Nagyon örülök, hogy ma találkoztam Önnel, köszönöm a biztatást, köszönöm, hogy rám figyelt.

Hosszú öleléssel váltunk el, a viszontlátás reményében. A könyv mellé könyvjelzőt is ajándékoztam, az alábbi igével: „*Csak Istenben nyugodjál meg, lelkem, tőle van az én reményem.*”

Isten arra vár, hogy gyógyító balzsam és üdítő forrás lehessünk embertársaink javára, Krisztus végére mehetetlen szeretetének jó illatai az ő kegyelméből.

Bakó Gyöngyi és László

Elérhetőségeink:

www.kurtszo.hu; e-mail: kurtszo@kurtszo.hu.

További számok igényelhetők az alábbi telefonszámon: 06-30/619-5901; illetve elektronikusan, a fenti e-mail-címen.

A kurtszo@kurtszo.hu címen várjuk a kérdéseket és a *Tapasztalatok* rovatba szánt leveleket is.

A 2019-es év turnusainak időpontjai

DÁTUM	TURNUS
Január 14–24.	Betegturnus
Január 27. – február 1.	Képzés (betelt)
Február 11–21.	Betegturnus
Március 4–14.	Betegturnus
Április 1–11.	Betegturnus
Április 14–19.	Képzés
Április 29. – május 9.	Betegturnus
Május 20–30.	Betegturnus
Június 10–20.	Betegturnus
Június 30. – július 7.	Életmódtábor
Július 15–21.	Biblia-tábor
Július 29. – augusztus 8.	Betegturnus
Augusztus 19–29.	Betegturnus
Szeptember 9–19.	Betegturnus
Szeptember 30. – október 10.	Betegturnus
Október 21–31.	Betegturnus
November 11–21.	Betegturnus
December 2–12.	Betegturnus

*„Szeretett barátom, kívánom,
hogy mindenben jól legyen dolgod,
és légy egészséges,
amint jó dolga van a lelkednek.”
(3)n 2)*

ELEKI ÉLETMÓDKÖZPONT

5742, Elek, Kossuth utca 54.
www.elekieletmodkozpont.hu

Jelentkezés:

06-20/400-8646, 06-66/240-610
elekivendeghaz@gmail.com

További információért
forduljon hozzánk
bizalommal!

Klima Sándor: Miatyánk

Ne mondd azt, hogy mi,
amikor önző vágyaidra gondolsz.
Ne mondd azt, hogy atyánk,
ha nem tudsz gyerekként viselkedni.
Ne mondd azt, hogy jöjjön el a te országod,
ha anyagi jólétre vágysz.
Ne mondd azt, hogy bocsájtod meg a mi vétkeinket,
ha te nem tudsz megbocsájtani embertársaidnak.
Ne mondd azt, hogy mindennapi kenyerünket
add meg nekünk ma,
ha nem gondolsz az éhezőkre.
Ne mondd azt, hogy ne vigyél minket a kísértésbe,
ha minden nap arra gondolsz.
Ne mondd azt, hogy ámen,
ha nem veszed komolyan e szavakat.